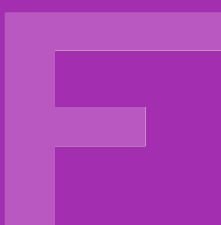
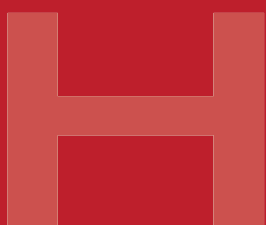

Hyogo

Framework For

Action

چارچوب کاری هیوگو برای سال‌های ۲۰۱۵ - ۲۰۰۵ ایجاد تاب‌آوری ملل و جوامع محلی در برابر بحران‌ها

استخراج شده از گزارش نهایی
کنفرانس جهانی کاهش خطرپذیری در مواجهه با بحران‌ها (A/CONF.206/6)

Technical Editor in Chief & Under Supervision of : Bijan Yavar

Translators : Zohreh Valizadeh, Maryam Rahmani & Maisam Mirtaheri

International Affairs Coordinator: Reza Bathaee

سر ویراستار فنی و محتوایی و زیر نظر : بیژن یاور

مترجمین : زهره ولی زاده، مریم رحمانی و میثم میرطاهری

همهانگ کننده امور بین الملل : رضا بطحائی

وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعاً

هر کس، انسانی را حیات بخشد، گویی همه مردم را زنده کرده است.

And whoso saves the life of one, it shall be as if he had saved the life of all mankind.

«قرآن کریم»

به نام خداوند آفریننده زیبایی ها

توسعه علم و دانش میان رشته ای مدیریت بحران در جهان امروز به واسطه نیاز به انتقال سریع، دقیق، با حساسیت بالا و صحیح داده ها و اطلاعات در زمان مقتضی خصوصا در زمان طلایی^۱ حوادث و بحران ها و از طریق ابزار و روش های آموزشی به روز، ملاک های عمل و چارچوب های کاری، دستورالعمل ها و قوانین و مقررات و به طور کلی کلیه مواردی که تسهیل کننده اقدامات لازم می باشند متفاوت از آنچه که در گذشته بوده است، صورت می پذیرد و از اهمیت ویژه ای برخوردار است.

امروزه بسیاری از مفاهیم، قالب ها، تعاریف، قلمروها، ملاک های عمل و چارچوب های کاری، قوانین و مقررات، حوزه های حقوقی و سایر موارد با حضور شیوه ها و مدهای جدید زندگی خصوصا در شهرها و با حضور فناوری های نوین و فضاهای جدید مانند: فضای مجازی، تغییر کرده و یا سریعا در حال تغییر (و آسیب پذیری ها، احتمالات مخاطرات، حوادث و بحران ها مترتب بر این نوع شرایط و تغییرات سریع تاثیر گذار بر این وضعیت ها) است و می توان گفت دنیای امروز نه تنها در اختیار مبتکران، نوآوران و افراد قابل انعطاف و هوشمند می باشد، بلکه توسط آنان هدایت و راهبری می گردد. لذا شیوه هایی که بتواند از ارزش افزوده های ایجاد شده توسط افراد هوشمند و از طریق ساز و کارها و ملاک عمل فرآیندهای طراحی شده بسیار هوشمندانه، در قالب سامانه های متنوعی که در چارچوب سامانه ای یکپارچه و عظیم تر تحت عنوان جهان به صورت کارآمدتر و موثرتر عمل می نماید، حفاظت و حمایت نموده و حامی ادامه فعالیت های حیاتی جهانی برای نوع بشر باشد از جمله نکاتی است که در دایره علم و دانش مدیریت بحران قرار گرفته و از اهمیت بسیار بالایی برخوردار است. علم و دانش مدیریت بحران می بایستی بستر و چارچوب و ملاک عملی مناسب را برای حفظ ارزش های افزوده ایجاد شده به گونه ای فراهم آورد که نه تنها در شرایط و وضعیت های عادی بلکه در شرایط حاد و بحرانی نیز بتواند متناسب با جریان های در حال حرکت دنیای شتابان امروز، سامانه های مختلف موجود انعطاف پذیری لازم را دارا بوده و حداقل آسیب های لازم را تحمل نماید.

در سندی که با نام چارچوب کاری هیوگو و برای دوره زمانی ده ساله (۲۰۱۵-۲۰۰۵) با سعی و تلاش انسان های دلسوز، صاحب تخصص و تجربه، تهیه، تدوین و تنظیم شده و منتشر گردیده است و در اصل خروجی کنفرانس جهانی کاهش خطر پذیری بحران می باشد که از تاریخ ۱۸ لغایت ۲۲ ژانویه ۲۰۰۵ در شهر کوبه، استان هیوگوی ژاپن برگزار گردیده بود و چارچوب و ملاک عملی برای سال های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵ در این کنفرانس مصوب گردید و هم اکنون در پیش روی شماست، تلاش شده است تا چارچوب کاری برای تاب آوری ملل و جوامع محلی در برابر بحران ها فراهم گردد.

امید است که ترجمه سند حاضر، به زبان شیرین فارسی، گامی در راستای ارتقاء جایگاه دانش میان رشته ای مدیریت بحران در کلیه کشورهای فارسی زبان، خصوصا کشور عزیزمان، ایران اسلامی باشد. ان شاء الله.

بیژن یاور

سر ویراستار فنی و محتوایی

و مدیر گروه ترجمه

¹ - Golden Time (First 72 Hours)

فهرست مطالب

صفحه

۱- مقدمه	۱
۱-۱- چالش های مورد مواجهه بحرانها	۱
۲-۱- راهبرد یوکوهاما: آموزه های فراگرفته شده و خلاء های شناسایی شده	۲
۲- کنفرانس جهانی کاهش خطرپذیری در مواجهه با بحرانها: اهداف، پیامدهای مورد انتظار و اهداف راهبردی	۳
۲-۱- اهداف	۳
۲-۲- پیامدهای مورد انتظار	۳
۳-۲- اهداف راهبردی	۳
۳- اولویت های اجرایی ۲۰۱۵ - ۲۰۰۵	۴
۳-۱- ملاحظات عمومی	۴
۳-۲- اولویت های اجرایی	۶
۳-۲-۱- حصول اطمینان از اینکه کاهش خطرپذیری های بحران اولیوی ملی و محلی مبتنی بر چارچوب و مبنایی سازمانی و بنیادین و قوی برای اجرا باشد	۶
۳-۲-۲- شناسایی، ارزیابی، کنترل و مراقبت بر خطرپذیری بحرانها، تسهیل و همچنین توسعه و اصلاح سیستم هشدار سریع	۷
۳-۲-۳- استفاده از دانش، نوآوری، ابتکار و آموزش برای ایجاد فرهنگ ایمنی و پایداری در کلیه سطوح	۹
۳-۲-۴- کاهش عوامل خطر پذیری مهم	۱۱
۳-۲-۵- تقویت آمادگی در برابر بحران بمنظور مقابله موثر در کلیه سطوح	۱۳
۴- اجرا و پی گیری	۱۳
۴-۱- ملاحظات عمومی	۱۳
۴-۲- کشورها	۱۵
۴-۳- موسسات و سازمان های منطقه ای	۱۵
۴-۴- سازمان های بین المللی	۱۶
۴-۵- راهبرد بین المللی کاهش خطرپذیری بحرانها ISDR	۱۷
۴-۶- بسیج منابع	۱۹
پیوست	
تعدادی از توسعه های چند جانبه مرتبط با کاهش خطر پذیری بحران ها	۲۰

۱- مقدمه

۱. کنفرانس جهانی کاهش خطر پذیری بحران از تاریخ ۱۸ تا ۲۲ ژانویه ۲۰۰۵ در شهر کوبه، استان هیوگوی ژاپن برگزار شد و چارچوب کاری برای سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵ در این کنفرانس مصوب گردید: ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری لازم ملل و جوامع در برابر بحرانها (که من بعد تحت عنوان: چارچوب کاری برای اجرا نامیده می‌شود). این کنفرانس فرصتی برابر بمنظور حمایت و ترغیب از رویکردی نظام‌مند و راهبردی برای کاهش، آسیب‌پذیری‌ها^۱ و خطرپذیری‌ها در مواجهه با خطر^۲ فراهم آورد. این گردهمایی نیاز و همچنین راههای ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری ملل و جوامع در مواجهه با بحران‌ها را مورد تاکید قرار داده و مسلم دانست^۳.

۱-۱- چالش‌های مورد مواجهه بحران‌ها

۲. آسیب‌های ناشی از بحران‌ها، عواقب و نتایج و فعالیت‌های حاصل برای بقا و برگشت پذیری و تاب آوری، حفظ متانت و شایستگی و تامین معیشت افراد، خصوصاً فقرا و سخت‌کوشی برای نیل به توسعه، افزایش یافته و دو چندان می‌شود. خطر پذیری بحران بطور فزاینده‌ای، دغدغه‌ای جهانی است و تاثیرات و فعالیت‌های مربوط به آن در یک منطقه می‌تواند به خطر پذیری در سایر مناطق و متقابلاً تاثیر گذارد. این موضوع به همراه آسیب‌پذیری‌های در حال افزایش مربوط به تغییرات جمعیتی (جمعیت‌شناسی)، فناوری و شرایط اقتصادی-اجتماعی، شهرنشینی‌های غیر برنامه‌ریزی شده، توسعه در زون‌ها و مناطقی با خطرپذیری بالا، مناطق در حال توسعه، آسیب محیطی، ناپایداری اقلیمی، تغییرات اقلیمی، خطر پذیری‌های زمین‌شناسی، رقابت بر سر دست‌یابی به منابع کمیاب و تاثیر همه‌گیری‌ها (بیماری‌های همه‌گیر) مانند ایدز (HIV/AIDS) به آینده ای رهنمون می‌شود که بحران‌ها می‌توانند بطور فزاینده ای اقتصاد جهانی، جمعیت و توسعه پایدار کشورهای در حال توسعه را به خطر انداخته و تهدید نمایند. در دو دهه گذشته بطور متوسط بیش از ۲۰۰ میلیون نفر هر ساله توسط بحران تحت تاثیر قرار گرفته‌اند.

۳. خطرهای ناشی از بحران‌ها زمانیکه در کنش با آسیب‌پذیری‌های کالبدی، اجتماعی، اقتصادی و محیطی قرار می‌گیرند، افزایش یافته و فزاینده می‌شوند. رویدادها با منشاء هیدرومتئورولوژیکی اکثریت قریب به اتفاق و عمده‌ای از بحران‌ها را تشکیل داده و شامل می‌شود. علیرغم درک و پذیرش فزاینده اهمیت کاهش خطرپذیری بحران و همچنین افزایش ظرفیت مقابله در برابر بحران، بحران‌ها و بخصوص مدیریت آنها و کاهش خطرپذیری بحران همچنان به عنوان چالشی جهانی مطرح می‌باشد.

۱- آسیب‌پذیری (Vulnerability) به معنی:

شرایط تعریف شده توسط عوامل و فرآیندهای کالبدی، اجتماعی، اقتصادی و محیطی که حساسیت و شکنندگی یک جامعه را در برابر خطرهای افزایش می‌دهد، تعریف می‌شود. (راهبرد بین‌المللی کاهش خطرپذیری بحران‌ها، سازمان ملل متحد، UN-ISDR - ژنو - ۲۰۰۴)

۲- خطر (Hazard) به معنی:

رویداد، پدیده و یا فعالیت انسانی بالقوه مخرب فیزیکی که ممکن است مسبب و منجر به از دست دادن جان و یا زخمی شدن، تخریب مایملک، بی‌نظمی و اختلال در سیستمهای اجتماعی و اقتصادی، انحطاط و فروپاشی محیطی گردد، می‌باشد. خطرهای می‌توانند شامل شرایط و موارد پنهان و نهفته ای که ممکن است نمایانگر و نشانه ای از تهدیدات آینده بوده و دارای منشاء طبیعی (مانند: زمین‌شناسی، هیدرومتئورولوژیکی و بیولوژیکی یا زیستی) و یا شامل فرآیندهای انسانی (مانند: بی‌نظمی و اختلال محیطی و خطرهای تکنولوژیکی) شوند، باشند. (راهبرد بین‌المللی کاهش خطرپذیری بحران‌ها، سازمان ملل متحد، UN-ISDR - ژنو - ۲۰۰۴).

۳- گستره و دامنه این چارچوب کاری، بحران‌هایی را که به سبب خطرهای با منشاء طبیعی و خطرهای و خطرپذیری‌های مرتبط محیطی و تکنولوژیکی بوجود می‌آیند را در بر گرفته و شامل می‌شود. بنابراین این چارچوب کاری منعکس‌کننده رویکردی جامع و مانع با در نظر گرفتن انواع خطرهای در زمینه مدیریت خطرپذیری بحران و ارتباط موجود بین آنها (بحران‌ها) که می‌تواند تأثیرات قابل ملاحظه ای را بر سیستمها و نظامهای اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و محیطی، همانگونه ای که در راهبرد یوکوهاما (Yokohama strategy) مورد تاکید قرار گرفته است، می‌باشد. (بخش ۱، قسمت ب، جزء ۱، صفحه ۸)

۴. اکنون تاییدیه و مصوبه‌ای بین المللی برای اینکه فعالیت های کاهش خطر پذیری بحران ها می بایستی بطور نظام مند در سیاستها، طرح ها و برنامه برای توسعه پایدار و کاهش فقر و توسط همکاری های دو جانبه، منطقه ای و بین المللی شامل و در بر گیرنده مشارکت ها، بطور هماهنگ و منسجم بیاید، در نظر گرفته شده است. توسعه پایدار، کاهش فقر، کنترل و نظارت مطلوب و کاهش خطر پذیری بحران ها اهدافی هستند که باید بطور مشترک مورد حمایت کلیه اعضاء قرار گیرند. و در راستای مواجهه با چالش های پیش رو، تلاشها و فعالیت های مضاعف و پر شتابی برای ایجاد ظرفیت های ضروری در سطوح جوامع و ملل بمنظور مدیریت و کاهش خطر پذیری می بایستی صورت پذیرد. چنین رویکردی بعنوان یک عنصر مهم برای دستیابی به اهداف توسعه مورد توافق بین المللی، شامل آن مواردی که در بیانیه هزاره در نظر گرفته شده است، شناخته می شود.

۵. اهمیت ارتقاء و حمایت از فعالیت های کاهش خطر پذیری بحران در سطوح بین المللی و منطقه ای بمانند سطوح ملی و محلی در چند سال گذشته در تعدادی از دستور العمل ها و ملاک های عمل و بیانیه های چند جانبه کلیدی شناخته شده و در نظر گرفته شده است.^۴

۱-۲- راهبرد یوکوهاما: آموزه های فراگرفته شده و خلاء های شناسایی شده

۶. راهبرد یوکوهاما برای جهانی ایمن تر: شامل دستورالعمل هایی جهت پیشگیری و جلوگیری (prevention)، آمادگی (preparedness) کاهش اثرات (Mitigation) و ملاک عمل آن (راهنمای راهبرد یوکوهاما برای اجرا)، که در سال ۱۹۹۴ مصوب گردیده است، رهنمودهایی کلیدی و بعنوان نقطه عطفی در زمینه کاهش خطرپذیری بحران ها و تأثیرات آنها را فراهم آورد.

۷. مروری بر پیشرفت های حاصل از اجرای راهبرد یوکوهاما^۵ چالش هایی اساسی برای سال های پیش رو بمنظور حصول اطمینان از فعالیت ها و عملکردهایی نظاممند برای در نظر گرفتن و دخیل نمودن خطرهای ناشی از بحران در مبحث و قوانین توسعه پایدار و همچنین در ایجاد پایداری از طریق ارتقاء و بهبود توانایی های ملی و محلی بمنظور مدیریت و کاهش خطرپذیری را آشکار ساخته و می نمایند.

۸. مرور (این سند) بر اهمیت کاهش خطرپذیری بحران ها که توسط رویکردی بیشتر مبتکرانه و پیشتاز به عنوان یک اساس و بنیان قابل اتکاء می باشد، برای، در جریان قرار دهی و اطلاع رسانی، ترغیب کننده و برانگیزاننده و همچنین درگیرکننده مردم در کلیه زوایا و جنبه های کاهش خطر پذیری ناشی از بحران ها در جوامع محلی خودشان، تاکید می نماید. این سند همچنین کمبود و فقدان منابع تخصیص یافته بطور اخص از بودجه های توسعه ای را مورد تأکید قرار می دهد. برای درک و فهم اهداف کاهش خطرپذیری چه در سطح ملی و یا در سطح منطقه ای و یا از طریق مکانیسمهای مالی و همکاریهای بین المللی در حالیکه پتانسیل قابل ملاحظه ای برای بهره برداری بهتر و بهینه از منابع موجود و بنیان نهادن تجربیاتی موثر برای کاهش خطرپذیری بحران ها بطور موثرتر را بیان می نماید.

۹. خلاء ها و چالش های خاص در ۵ محدوده اساسی زیر تعریف می شود:

الف) کنترل و نظارت: اجرا چارچوبها و ملاک عمل سازمانی، قانونی و سیاستی؛

ب) شناسایی، ارزیابی و تخمین، کنترل و نظارت و هشدار سریع (Early Warning) در زمینه خطر پذیری ها؛

ج) مدیریت دانش و آموزش؛

د) کاهش فاکتورها و عوامل بنیادی خطرپذیری

ه) حصول آمادگی لازم بمنظور مقابله و بازتوانی موثر

۴- برخی از این چارچوب های کاری و بیانیه ها در ضمیمه این سند، فهرست شده است.

۵- مرور بر راهبرد و چارچوب کاری یوکوهاما برای جهانی ایمن تر (A/CCNF.206/I.1)

این موارد نکات کلیدی برای توسعه یک ملاک عمل مناسب بمنظور استفاده در دهه ۲۰۱۵-۲۰۰۵ می باشند.

۲- کنفرانس جهانی کاهش خطرپذیری در مواجهه با بحران ها: اهداف، پیامدهای مورد انتظار و اهداف راهبردی

۲-۱- اهداف

۱۰. کنفرانس جهانی کاهش خطرپذیری در مواجهه با بحران ها، با تصمیم مجمع عمومی مبنی بر ۵ هدف^۶ خاص برپا و برگزار شد:

الف) در نظر گرفتن و گزارش دهی در زمینه مرور راهبرد یوکوهاما و برنامه اجرایی آن، با دیدی بمنظور بهنگام سازی چارچوب راهنما در زمینه کاهش بحران در قرن بیست و یکم.

ب) شناسایی فعالیت های خاص با هدف حصول اطمینان از اجرای پیش بینی ها و اقدامات لازم مرتبط با برنامه اجرایی ژوهانسبورگ در نشست سران جهانی توسعه پایدار برای آسیب پذیری ها، ارزیابی خطرپذیری ها و مدیریت بحران؛

ج) تقسیم نمودن و سهیم شدن در تجربیات مناسب و درس های فراگرفته شده بمنظور کاهش بحران در آینده در چارچوب دستیابی به توسعه پایدار و بمنظور شناسایی خلاء ها و چالش ها؛

د) افزایش آگاهی در مورد اهمیت سیاستهای کاهش بحران از طریق تسهیل و حمایت و پشتیبانی از اجرای این سیاستها؛

ه) افزایش اتکاء پذیری و در دسترس بودن اطلاعات مناسب در ارتباط با بحران برای مردم و موسسات و سازمان های مدیریت بحران در کلیه مناطق ، به همان گونه ای که در اقدامات لازم مرتبط برای اجرای برنامه ژوهانسبورگ مورد اشاره قرار گرفته است.

۲-۲- پیامدهای مورد انتظار

۱۱. در نظر گرفتن چنین اهدافی و ترسیم نتایج مرور راهبرد یوکوهاما ، شامل نمایندگان و سایر نقش ایفاکنندگان شرکت کننده در کنفرانس جهانی کاهش اثرات بحران (که من بعد تحت عنوان "کنفرانس" نامیده شده و مورد ارجاع قرار می گیرد) مصمم به تعقیب و پی گیری خروجی مورد انتظار زیر برای ۱۰ سال آینده شدند:

"کاهش اساسی و چشمگیر تعداد قربانیان ناشی از بحران ها ، تعداد کشته شدگان و همچنین کاهش اختلالات در موهبت ها و دارایی های اجتماعی ، اقتصادی و محیطی جوامع و کشورها"(باید مدنظر قرار گیرد).

درک و فهم این نتیجه و خروجی نیازمند مسئولیت ، الزام و درگیری کامل کلیه طرف های مسئول شامل: دولت ها، سازمان های منطقه ای و بین المللی، جامعه دفاع غیرنظامی، شامل: داوطلبان، بخش خصوصی و جامعه علمی، می باشد.

۲-۳- اهداف راهبردی

۱۲. بمنظور حصول و دستیابی به این نتیجه و خروجی مورد انتظار، اعضای حاضر در کنفرانس مصمم به اتخاذ و تصویب نمودن اهداف راهبردی زیر می باشند:

الف) ترکیب موثری از ملاحظات خطرپذیری بحران با سیاست ها ، برنامه ریزی ها و طراحی ها در کلیه سطوح با تاکید ویژه بر پیشگیری ، کاهش اثرات ، آمادگی و کاهش آسیب پذیری.

ب) توسعه و تقویت موسسات ، مکانیسم ها و ظرفیت ها در کلیه سطوح ، بخصوص در سطح جوامع که می تواند بطور نظاممند منجر به ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری^۷ (Resilience) در برابر خطر ها گردد؛

۶- مبتنی بر آنچه که در قطعنامه مجمع عمومی به شماره ۵۸/۲۱۴ مورخ ۲۳ دسامبر ۲۰۰۳ آمده است.

ج) درهم آمیختن ، ادغام و یکپارچه سازی سیستماتیک و نظامند رویکردهای کاهش خطرپذیری با طراحی و اجرای برنامه های اضطراری آمادگی، مقابله و بازتوانی در مرحله بازسازی جوامع تحت تاثیر.

۳- اولویت های اجرایی ۲۰۱۵ - ۲۰۰۵

۳-۱- ملاحظات عمومی

۱۳. در تشخیص فعالیت و عملکرد مناسب بمنظور دستیابی و فراهم آوردن نتیجه و خروجی مورد انتظار و پیش بینی شده و اهداف راهبردی، (اعضای حاضر در) کنفرانس، دوباره تاکید نمودند که ملاحظات عمومی زیر مورد توجه و مذاقه قرار خواهد گرفت :

الف) متن و چارچوب حاضر مناسبت و ارتباط کامل خود را که از طریق افزایش قبول مسئولیت و تعهدات در قبال کاهش بحران ها، مشخص، توصیف و تعریف می گردد با اصول مورد اشاره در راهبرد یوکوهاما، حفظ می نماید.

ب) با در نظر گرفتن اهمیت مشارکتها و همکاری های بین المللی، هر کشور (State) مسئولیت مقدماتی(حفظ) توسعه پایدار خود و اتخاذ تدابیر موثر به منظور کاهش خطر پذیری بحران ها که شامل حفظ و حراست از مردم در محدوده سرزمینی و زیرساخت ها و سایر موهبت ها و دارایی های ملی از تاثیرات بحران ها می شود، عهده دار می باشد. در همین حال در چارچوب و قالب افزایش وابستگی متقابل جهانی، همکاری های بین المللی دسته جمعی و توانمندسازی و آماده سازی محیط بین المللی به منظور برانگیختن، تهییج و همکاری برای توسعه دانش، ظرفیتها و ایجاد انگیزه برای کاهش خطر پذیری بحران ها در کلیه سطوح، مورد نیاز است.

ج) رویکردی مجتمع، جامع و با در نظر گرفتن کلیه خطر ها در زمینه کاهش خطر پذیری بحران ها می بایستی با سیاستها، برنامه ریزی ها و طراحی فعالیتهای مرتبط با توسعه پایدار، امداد، بازسازی و بازتوانی در شرایط پیش از بحران طبیعی (Post-Disaster) و پیش از اختلال اجتماعی (Post-Conflict) در کشورهای مستعد بحران و بحران خیز ، ادغام شود.^۸

د) دیدگاهی جنسیتی (Gender Perspective) می بایست در کلیه سیاست های مدیریتی، برنامه ها و فرایندهای تصمیم سازی خطرپذیری شامل آن مواردی که مربوط به ارزیابی خطرپذیری، هشدار سریع، مدیریت اطلاعات و آموزش و تعلیم می شود، وارد شده و با آن ترکیب گردد.^۹

ه) تنوع و تفاوت های فرهنگی، سن و گروه های آسیب پذیر هنگامی که برنامه ریزی برای کاهش خطر پذیری بحران، به طور مناسب و بهینه در نظر است، می بایستی مورد توجه قرار گرفته و مدنظر باشد.

و) هم جوامع و هم مسئولین محلی می بایستی به منظور مدیریت و کاهش خطر پذیری بحران با دسترسی به اطلاعات ضروری، منابع و مراجع صاحب نفوذ برای اجرای فعالیتهای کاهش خطر پذیری بحران تقویت شوند.

۷- برگشت پذیری و تاب آوری (Resilience) : ظرفیت یک نظام یا سیستم ، جامعه یا اجتماعات بطور بالقوه در مواجهه با خطر ها برای سازگاری از طریق مقاومت و ایستادگی و یا ایجاد تغییرات بمنظور تداوم و نیل به سطحی قابل قبول از عملکرد و ساختار می باشد. این نکته از طریق میزان و درجه ای که نظام اجتماعی قادر به سازماندهی خود(Organizing Itself) برای افزایش ظرفیت بمنظور فراگیری از بحران های گذشته برای حفاظت بهتر در آینده و بهبود تدابیر کاهش خطرپذیری می باشد، سنجیده و شناخته می شود.(راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها، سازمان ملل متحد، UN-ISDR - ژنو - ۲۰۰۴

۸- برنامه اجرایی ژوهانسبورگ در نشست سران جهان در خصوص توسعه پایدار، ژوهانسبورگ، آفریقای جنوبی، ۲۶ آگوست تا ۴ سپتامبر ۲۰۰۲، پاراگراف ۳۷ و ۶۵.

۹- تاکید مجدد در بیست و سومین نشست ویژه مجمع عمومی در مورد موضوع "زنان ۲۰۰۰: تساوی جنسیتی، توسعه و صلح برای قرن بیست و یکم."

ز) کشورهای در حال توسعه مستعد بحران، به خصوص کشورهای کمتر توسعه یافته و قسمت های در حال توسعه جزایر کوچک دلیل قانع کننده ای برای توجهات خاص از نظر سطوح بالاتری از خطرپذیری و آسیب پذیری که اغلب به طور عمده ای فراتر از ظرفیت شان برای پاسخگویی و مقابله و بازسازی بحران ها می باشد، دارند.

ح) نیاز به تسهیل همکاری ها و کمک های بین المللی و منطقه ای در زمینه کاهش خطر پذیری بحران از طریق موارد زیر، وجود دارد:

- تبادل دانش، فناوری و کارشناس به منظور تسهیل ارتقاء ظرفیت برای کاهش خطرپذیری بحران.
- تقسیم و شریک و سهیم شدن در یافته های تحقیقاتی، درس های فراگرفته شده و بهترین تمرین ها تجربیات حاصله.
- گردآوری، تدوین و تنظیم اطلاعات خطرپذیری بحران ها و تاثیرات آن برای کلیه مقیاس های بحران ها به شیوه ای که توسعه پایدار و کاهش خطر پذیری بحران ها را اطلاع داده و به عنوان خبر ارائه نمایند.
- حمایت متناسب و مناسب به منظور تسهیل کنترل و نظارت بر کاهش خطر پذیری بحران به منظور بدست گرفتن ابتکار عمل در زمینه افزایش آگاهی و همچنین تدابیر توسعه ظرفیت در کلیه سطوح، به منظور بهبود برگشت پذیری و تاب آوری کشورهای در حال توسعه در برابر بحران.
- اجرای کامل، سریع و موثر دغدغه های کشورهای فقیر نیازمند اصلاحات به سمتی که در حال در نظر گرفتن تاثیرات بحران ها با توجه به پایداری و وضعیت قروض و وام های این کشور که شایسته دریافت کمک از این برنامه می باشد، است.

• کمک های مالی به منظور کاهش خطر پذیری های موجود برای اهتزاز از نسل جدید خطر پذیری ها.

ط) ارتقاء و حمایت از فرهنگ پیشگیری و جلوگیری (Prevention) از طریق منابع، متناسب برای کاهش خطرپذیری بحران که نوعی سرمایه گذاری برای آینده با برگشت پذیری بالقوه می باشد. ارزیابی خطر پذیری ها و نظام های هشدار سریع سرمایه گذاری های اساسی و بنیادی می باشند که از جان، مایملک و وسایل و شیوه های امرار معاش و گذران زندگی انسانها حفاظت و حراست نموده و ارتباط مستقیم با میزان پایداری توسعه دارند که خیلی بیشتر از طریق تقویت مکانیسم های سازگاری در مقایسه با ارتقاء برگشت پذیری و تاب آوری اولیه بر مراحل مقابله و بازتوانی پس از بحران مقرون به صرفه بوده و اقتصادی می باشند. (به عبارت دیگر تمرکز بر تقویت مکانیسم های سازگاری در مقابله با اتکاء پذیری اولیه بر مراحل مقابله و بازتوانی پس از بحران بیشتر مقرون به صرفه بوده و منطقی تر است.)؛

ی) همچنین نیازی برای تدابیر موثر، مبتکرانه و پیشتاز، که به گونه ای به خاطر سپرده شود که فازها و مراحل امداد، بازتوانی و بازسازی به دنبال و پیامد یک بحران را به عنوان پنجره هایی از فرصت برای بازسازی و شکل دهی ساختار مجدد تامین معاش و گذران زندگی انسانها و برنامه ریزی و بازسازی ساختارهای کالبدی و اجتماعی - اقتصادی به گونه ای که برگشت پذیری و تاب آوری جوامع را شکل داده و آسیب پذیری های ناشی از بحران ها در آینده را کاهش دهد در نظر بگیرد، وجود دارد.

ک) کاهش خطرپذیری بحران یک موضوع و دغدغه میان بر در قالب و چارچوب توسعه پایدار می باشد و به همین منظور عنصری مهم برای دستیابی و رسیدن به اهداف توسعه ای مورد توافق بین المللی شامل آن مواردی که در بیانیه هزاره در نظر گرفته شده است می باشد. علاوه بر این کلیه تلاش ها و فعالیت ها می بایست به گونه ای صورت پذیرد که کمک های انسانی و انسان دوستانه را به گونه ای استفاده نماید که خطر پذیری ها و آسیب پذیری های آینده بیشترین حد ممکن مورد عبرت و درس آموزی قرار بگیرد.

۳-۲- اولویت‌های اجرایی

۱۴. با مروری بر نتایج بدست آمده از راهبرد یوکوهاما و برنامه مذاکرات صورت گرفته در کنفرانس جهانی کاهش خطر پذیری و به خصوص نتایج مورد توافق بدست آمده و اهداف راهبردی کنفرانس، پنج اولویت اجرایی را که در ادامه می‌آید، پذیرفته است:

۱. حصول اطمینان از اینکه کاهش خطرپذیری‌های ناشی از بحران اولویتی ملی و محلی مبتنی بر چارچوب و مبنایی سازمانی بنیادین و قوی برای اجرا باشد.

۲. شناسایی، ارزیابی، کنترل و مراقبت بر خطرپذیری بحران‌ها و توسعه و اصلاح سیستم هشدار سریع.

۳. بکارگیری دانش، نوآوری و آموزش به منظور ایجاد فرهنگ ایمنی و پایداری در کلیه سطوح

۴. کاهش عوامل خطرپذیری اساسی و زیر بنایی

۵. تقویت آمادگی در برابر بحران به منظور مقابله موثر در کلیه سطوح

۱۵. برای دستیابی به کاهش خطرپذیری بحران، سازمانهای کشوری، منطقه ای و بین‌المللی و سایر عوامل درگیر، باید فعالیت‌های کلیدی که در زیر هر کدام از این پنج اولویت آمده، مورد توجه قرار داده و آنها را به طور شایسته و با توجه به شرایط و ظرفیت‌های خود اجرا کنند.

۳-۲-۱- حصول اطمینان از اینکه کاهش خطرپذیری‌های بحران اولویتی ملی و محلی مبتنی بر چارچوب و مبنایی سازمانی و بنیادین و قوی برای اجرا باشد.

۱۶. کشورهایی که سیاست، قوانین و چارچوب‌های سازمانی را برای کاهش خطرپذیری بحران‌ها توسعه دهند و قادر به گسترش و ارزیابی پیشرفت‌های حاصله از طریق شاخص‌های مشخص و قابل اندازه‌گیری باشند، ظرفیت بیشتری برای مدیریت بحران‌ها و دست یافتن به اجماع عمومی، تعهدات در جهت کاهش خطرپذیری بحران در میان تمام اقشار جامعه خواهند داشت.

فعالیت‌های کلیدی :

(۱) چارچوب‌های قانونی، رسمی و سازمانی، ملی

الف) پشتیبانی و حمایت از ایجاد و تقویت مکانیسم‌های هماهنگ ملی برای کاهش خطرپذیری بحران، مانند خط‌مشی‌های ملی چند بخشی^{۱۰}، با تعیین مسئولیت‌ها در سطح ملی تا سطوح محلی جهت تسهیل در هماهنگی و همکاری میان بخش‌ها. خط‌مشی‌های ملی همچنین باید همکاری بین بخش‌ها را تسهیل کند، بدین صورت که با برقراری گفتگو در سطوح ملی و منطقه ای برای ارتقاء سطح آگاهی در میان بخش‌های مربوطه، به طور گسترده اقدام شود. ب) سیاست‌های کاهش خطرپذیری بحران‌ها، با توسعه سیاست‌ها و برنامه ریزی در تمام سطوح دولتی که شامل راهبردهای کاهش فقر و برنامه‌ها و سیاست‌های بین بخشی است، به طرز مناسب و شایسته ای، یکپارچه و ترکیب شوند.

۱۰- تهیه و تدوین خط‌مشی‌های ملی برای کاهش خطرپذیری بحران، توسط بیانیه شماره ۱۹۹۹/۶۳ شورای اقتصادی و اجتماعی (سازمان ملل متحد) و بیانیه‌های شماره ۵۶/۱۹۵، ۵۸/۲۱۴ و ۵۸/۲۱۵ مجمع عمومی (سازمان ملل متحد) درخواست شده است. اصطلاح "خط‌مشی ملی"، یک اصطلاح جامع و عمومی برای ساز و کارها و مکانیسم‌های در سطح ملی برای هماهنگی و هدایت سیاست‌ها در زمینه کاهش خطرپذیری بحران که نیاز به چندبخشی و میان رشته‌ای بودن آن در طبیعت، با جامعه، مشارکت انجمن‌های مدنی و خصوصی شامل تمام مؤسسات وابسته در داخل کشور می‌باشد، دارد. (شامل نمایندگی‌های موجود و متناسب سازمان ملل متحد در سطح ملی). خط‌مشی‌های ملی، نمایانگر مکانیسم‌های ملی برای راهبرد بین‌المللی کاهش خطرپذیری بحران می‌باشد.

ج) تصویب یا اصلاح قانون در صورت لزوم، جهت حمایت و تقویت کاهش خطرپذیری بحران که شامل مقررات و مکانیسم‌هایی که منجر به مطلوبیت موردنظر و افزایش انگیزه و مشوق‌ها برای انجام فعالیت‌ها در زمینه پیشگیری و کاهش خطرپذیری بحران، می‌شود.

د) شناخت اهمیت و ویژگی روندها و الگوهای احتمال خطرات محلی و عدم تمرکز مسئولیت‌ها و منابع موجود میان مقامات صلاحیت‌دار محلی یا استانی بمنظور کاهش خطرپذیری بحران‌ها.

(۲) منابع

ه) ارزیابی ظرفیت‌های منابع انسانی موجود برای کاهش خطرپذیری بحران در تمام سطوح و توسعه طرح‌ها و برنامه‌های ظرفیت‌سازی برای رویارویی صحیح با نیازهای جاری و آینده.

و) تخصیص منابع برای توسعه و اجرای سیاست‌های مدیریت کاهش خطرپذیری بحران‌ها، برنامه‌ها، قوانین و مقررات در کاهش خطرپذیری بحران‌ها در کلیه بخش‌های مربوطه و مراجع ذیصلاح در تمام سطوح ستادی و اختصاص بودجه‌ها بر مبنای فعالیت‌های مشخص در اولویت قرار گرفته.

ز) دولت‌ها باید عزم سیاسی قوی لازم برای ارتقاء و یکپارچه‌سازی کاهش خطرپذیری بحران با برنامه‌ریزی توسعه‌ای از خود نشان دهند.

(۳) مشارکت اجتماعی

ح) توسعه مشارکت اجتماعی در کاهش خطرپذیری بحران، از طریق سازگاری و تطابق سیاست‌های مشخص و ویژه، گسترش شبکه ارتباطی، مدیریت راهبردی منابع و نیروها و سازمان‌های ضروری، تخصیص وظایف و مسئولیت‌ها و تهیه و تدارک منابع و اختیارات موردنیاز.

۳-۲-۲- شناسایی، ارزیابی، کنترل و مراقبت بر خطرپذیری بحران‌ها، تسهیل و همچنین توسعه و اصلاح سیستم هشدار سریع

۱۷. نقطه آغازین برای کاهش خطرپذیری بحران و ارتقاء فرهنگ پایداری در برابر بحران، در شناخت دانش کسب شده از حوادث و آسیب‌پذیری‌های کالبدی، اجتماعی، اقتصادی و محیطی در بحران‌های دامن‌گیر اکثر جوامع بوده و در مسیری که مخاطرات و آسیب‌پذیری‌هایی که در دوره‌های زمانی طولانی و کوتاه مدت تغییر کرده است، شناسایی شده و خلاصه می‌گردد.

فعالیت‌های کلیدی :

(۱) ارزیابی احتمال خطر در سطوح ملی و محلی

الف) توسعه و بهنگام‌سازی دوره‌ای و انتشارگسترده نقشه‌های خطرپذیری و اطلاعات مرتبط برای تصمیم‌گیرندگان، انجمن‌ها و طبقات عمومی در معرض خطر^{۱۱} در قالب و شکلی مناسب.

ب) توسعه نظامی از شاخص‌های شناسایی خطرپذیری ناشی از بحران و آسیب‌پذیری‌ها در مقیاس‌های ملی و استانی که تصمیم‌گیرندگان را قادر می‌سازد بتوانند تا اثرات ناشی از بحران‌ها^{۱۲} را در شرایط اجتماعی، اقتصادی و محیطی ارزیابی نموده و همچنین انتشار نتایج تصمیم‌گیرندگان به جامعه و عموم مردم در معرض خطر.

۱۱- پاورقی‌های شماره ۱، ۲ و ۳ را بمنظور دریافت دامنه تاثیرگذاری این چارچوب کاری ملاحظه نمایید.

۱۲- پاورقی‌های شماره ۱، ۲ و ۳ را ببینید.

ج) ثبت، تحلیل، جمع بندی و انتشار اطلاعات آماری مربوط به وقوع بحران، اثرات و تلفات مربوط به آن، در یک چارچوب مشخص در قالب‌های بین‌المللی، منطقه‌ای، ملی و محلی.

(۲) سیستم هشدار سریع

د) توسعه سیستم‌های هشدار سریع مردم محور، به خصوص سیستم‌هایی که به موقع و به صورت فراگیر و قابل فهم به افراد در معرض خطر هشدار می دهد که در برگیرنده ویژگی های مربوط به جمعیت شناسی، جنسیت، فرهنگ، و حیاتی گروه هدف می باشد، شامل نحوه عملکرد و دستورالعمل راهنما در شرایط هشدار سریع و حامی و پشتیبانی عملیات توسط مدیران بحران و سایر تصمیم گیرندگان می باشد.

ه) ایجاد، مرور و بازنگری دوره ای و نگهداری سیستم های اطلاعاتی بعنوان قسمتی از سیستم های هشدار سریع با نگاهی برای حصول اطمینان از واکنش های سریع و هماهنگ در شرایط آماده باش و اضطراری.

و) ایجاد ظرفیت های سازمانی (و اداری) بمنظور حصول اطمینان از ترکیب مناسب سیستم های هشدار سریع با سیاست های دولتی و دولتها و فرآیندهای تصمیم گیری و سیستم های مدیریت بحران، هم در سطح ملی و هم در سطح محلی و تابع ارزیابی های سیستم های معمول عملکرد.

ز) اجرای خروجی ها و نتایج حاصل از دومین کنفرانس بین المللی هشدارهای سریع برگزار شده در بن، آلمان، در سال ۲۰۰۳^{۱۳}، که در راستای تقویت هماهنگی ها و همکاری ها میان کلیه بخش های موجود و دست اندر کاران زنجیره سیستم هشدار سریع بمنظور حصول و نیل به سیستم های هشدارهای سریع کاملاً موثر، می باشد.

ح) اجرای خروجی و نتیجه راهبرد موریتوس (Mauritius Strategy) برای اجرای دقیق تر برنامه اجرایی باربادوس (Barbados Programme for Action) برای توسعه پایدار ایالات در حال توسعه جزایر کوچک منجمه از طریق ایجاد و تقویت موثر سیستم های هشدار سریع بمانند سایر تدابیر پیشگیرانه و مقابله.

(۳) ظرفیت

ط) حمایت و پشتیبانی از توسعه و پایداری زیر ساخت ها و ظرفیت های علمی، تکنولوژی، فنی و سازمانی مورد نیاز برای تحقیق، مشاهده، تحلیل، بررسی و ارزیابی و به نقشه کشیدن و در جایی که مورد نیاز است پیش بینی خطرهای طبیعی و مرتبط، آسیب پذیری ها و تاثیرات ناشی از بحران ها.

ی) حمایت و پشتیبانی از توسعه بانک های اطلاعات مرتبط و ارتقاء کامل و بدون محدودیت تبادل اطلاعات و انتشار داده ها بین بانک های اطلاعاتی برای ارزیابی، کنترل و نظارت و همچنین برای اهداف هشدارهای سریع بطور مناسب در سطوح بین المللی، منطقه ای، ملی و محلی.

ک) حمایت و پشتیبانی از بهبود شیوه ها و ظرفیت های علمی و فنی برای ارزیابی، کنترل و نظارت و هشدار سریع برای خطرهای از طریق تحقیقات، مشارکت ها (شراکت ها)، ظرفیت سازی آموزشی و فنی. ارتقاء و ترغیب کاربرد و استفاده از رصدهای فضایی زمین، فناوری فضایی، سنجش از دور، سیستم اطلاعات جغرافیایی، مدلسازی خطرهای و پیش بینی های مبتنی بر آن، ابزار ارتباطی برای مدلسازی و پیش بینی آب و هوایی و اقلیم شناسانه و مطالعات هزینه و فایده ارزیابی های ناشی از بحران ها و هشدارهای سریع.

۱۳- مانند آنچه که در قطعنامه شماره ۵۸/۲۱۴ مجمع عمومی مورد اشاره قرار گرفته است.

ل) ایجاد و تقویت ظرفیت ثبت، تحلیل، مرور، انتشار و تبادل داده‌ها و اطلاعات آماری در خصوص ترسیم و نقشه برداری و ترسیم نقشه خطر‌ها، و خطرپذیری های ناشی از بحران، تاثیرات حاصله و آسیب‌ها و ضایعات وارده و همچنین پشتیبانی و توسعه شیوه های معمول و مرسوم ارزیابی خطرپذیری و نظارت بر آنها.

(۴) خطرهای منطقه ای و در حال افزایش

م) گردآوری، تدوین و استاندارد سازی، متناسب، داده‌ها و اطلاعات آماری در خصوص قربانیان و تاثیرات خطرپذیری های ناشی از بحران های منطقه ای.

ن) همکاری مناسب منطقه ای و بین المللی برای ارزیابی و کنترل و نظارت بر خطرهای منطقه ای و بین مرزی و تبادل اطلاعات و فراهم آوردن سیستم هشدار سریع از طریق تمهیدات مناسب، مانند و از جمله آن مواردی که مرتبط با مدیریت بستر رودخانه ها می شود.

س) تحقیق، تجزیه و تحلیل و تهیه گزارشات در مورد تغییرات طولانی مدت و مشکلات در حال افزایش که ممکن است میزان آسیب پذیری و خطر پذیری یا ظرفیت اعتبارات جوامع را برای مقابله با بحران ها و خطر ها افزایش دهد.

۳-۲-۳- استفاده از دانش، نوآوری، ابتکار و آموزش برای ایجاد فرهنگ ایمنی و برگشت پذیری و تاب آوری در کلیه سطوح

۱۸. اساساً، اگر اطلاع رسانی به مردم بخوبی انجام پذیرد و انگیزه ایجاد فرهنگ پیشگیری از بحران و برگشت پذیری و تاب آوری در آنها به اندازه کافی باشد، میزان خطرات بحران ها کاهش پیدا خواهد کرد. که این اطلاع رسانی مستلزم گردآوری و تالیف و انتشار دانش و اطلاعات مرتبط با خطر ها، آسیب پذیری ها و ظرفیت ها می باشد.

فعالیت های کلیدی:

(۱) تبادل و مدیریت اطلاعات

الف) ایجاد اطلاعات قابل فهم و راحت در مورد خطر پذیری بحران ها و عوامل حفاظتی و ایمنی، خصوصاً برای شهروندان در معرض نواحی که میزان وقوع بحران بالاست، تشویق و توانمند سازی مردم و اتخاذ تدابیر لازم بمنظور کاهش خطر پذیری و ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری در جامعه. اطلاعات در دسترس می بایستی با دانش بومی و سنتی موجود و میراث فرهنگی همخوانی داشته و متناسب با نیاز های گروه های هدف متفاوت که در برگیرنده عوامل فرهنگی و اجتماعی می باشد، باشد.

ب) تقویت و گسترش شبکه ارتباطی در میان کارشناسان، مدیران و برنامه ریزان بحران در بخش های مختلف بین مناطق و ایجاد و یا تقویت فرآیند های مناسب جهت استفاده کردن از این مهارت ها در زمانیکه سایر موسسات و دیگر بخش های درگیر در این امور، برنامه های کاهش خطر پذیری بحران را توسعه می دهند.

ج) ارتقا و بهبود وضعیت گفتگو و همکاری میان جوامع علمی و تمامی افراد متخصص که در حال کار بر روی موضوع کاهش خطر پذیری بحران می باشند و ترغیب مشارکت میان ذینفعانی که بر روی ابعاد اقتصادی- اجتماعی ناشی از کاهش خطرپذیری بحران ها مطالعه می کنند.

د) ارتقاء توانایی ابتیاع و استفاده از برنامه های کاربردی و آخرین اطلاعات قابل استفاده بدست آمده از فناوری های مبتنی بر فضا و ارتباطات و خدمات مرتبط به منظور کاهش خطرپذیری بحران ها، به همان صورتی که از مشاهدات زمینی استفاده می شود، به خصوص برای آموزش و تسهیم و انتشار اطلاعات در میان سطوح و طبقات کاربران مختلف.

ه) در میان مدت، توسعه کتابهای راهنما کاربرپسند، فهرست صورت های موجود و سیستم های تسهیم و ارائه خدمات اطلاعاتی کاربرپسند در سطوح منطقه ای و بین المللی بمنظور تبادل اطلاعات در خصوص تجربیات موثر و فناوری های به صرفه و سهل الاجرا کاهش خطر پذیری بحران، همچنین درس های فرا گرفته شده در زمینه سیاست ها، طرح ها و تدابیری در زمینه کاهش خطر پذیری بحران، باید مدنظر قرار گیرد.

و) موسساتی که با توسعه شهری سر و کار دارند، هنگام ساخت و سازها یا خرید و فروش زمین، می بایستی اطلاعات لازم را برای مردم بمنظور بکارگیری عواملی که در کاهش خطر پذیری بحران نقش دارند، ارائه نمایند.

ز) به روز رسانی و انتشار وسیع اصطلاحات علمی استاندارد شده بین المللی، مرتبط با کاهش خطر پذیری بحران ها حداقل به کلیه زبان های رسمی سازمان ملل متحد، بمنظور استفاده در برنامه ها، توسعه سازمانی، عملیات ها، تحقیقات، برنامه و طرح های آموزشی و برنامه های اطلاع رسانی عمومی.

(۲) آموزش و پرورش

ح) ترکیب یا وارد نمودن کاهش خطر پذیری بحران ها در قسمت های مرتبط طرح ها و برنامه آموزشی مدارس در کلیه سطوح همچنین استفاده از سایر کانال های رسمی و غیر رسمی بمنظور در دسترس قرار دادن و مطلع نمودن جوانان با استفاده از این اطلاعات می باشد. ارتقاء یکپارچه سازی عوامل موثر در کاهش آسیب پذیری ناشی از بحران ها همانند یک عنصر اصلی ذاتی در آموزش های ده ساله سازمان ملل متحد بمنظور توسعه پایدار (۲۰۱۵-۲۰۰۵).

ط) حمایت از اجرای ارزیابی های خطرپذیری محلی و ارتقاء برنامه آمادگی در برابر بلایا در مدارس و موسسات آموزش عالی.

ی) حمایت از برنامه ها و فعالیت های اجرایی در مدارس در راستای یادگیری چگونگی به حداقل رساندن تاثیرات خطرات.

ک) توسعه هدف های کاهش خطرپذیری بحران در بخش های ویژه برنامه های یادگیری و آموزش (برنامه ریزان توسعه مدیران اضطراب، مسئولان دولت محلی وغیره).

ل) حمایت و ارتقاء آموزش های مردم محور مبتنی بر ابتکار عمل و نیازهای محلی دربرگیرنده، و بطور مناسب تسهیل کننده ظرفیت های محلی بمنظور پیشگیری و هماهنگی با مخاطرات.

م) حصول اطمینان از که دسترسی برابر به آموزش های مناسب و فرصت های تحصیلی برابر برای زنان آسیب پذیر و ارتقاء و حمایت از حساسیت های فرهنگی و جنسیتی در زمینه آموزش بعنوان عوامل عضو سیستم آموزشی و یادگیری در زمینه کاهش خطرپذیری بحران ها.

(۳) تحقیق:

ن) توسعه روش های بهبودیافته برای ارزیابی های چند خطری قابل پیش بینی و تجزیه و تحلیل هزینه منفعت اقتصادی اجتماعی ناشی از فعالیت های کاهش خطر پذیری در کلیه سطوح و ادغام این روش ها در روند تصمیم گیری ها در سطوح منطقه ای، ملی و محلی.

س) تقویت ظرفیت های علمی و فنی برای ارتقا و بکارگیری اسلوب ها و روش ها و مطالعات و مدل ها در جهت ارزیابی آسیب پذیری ها و بررسی تاثیرات زمین شناختی، هواشناسی، آب و مخاطرات مرتبط با اقلیم شناسی که شامل بهبود ارزیابی و ظرفیت های نظارت ناحیه ای می باشد.

(۴) اطلاع رسانی عمومی

ع) ارتقاء درگیری رسانه ها بمنظور تحریک و ترغیب فرهنگ برگشت پذیری و تاب آوری در برابر بحران ها و درگیر نمودن تمامی سطوح جامعه در توافقات آموزشی عمومی پایدار و مشاوره های آموزشی عمومی تایید شده (پایدار).

۳-۲-۴- کاهش عوامل خطر پذیری مهم

۱۹. خطر پذیری بحران مرتبط با شرایط در حال تغییر اجتماعی، اقتصادی زیست محیطی کاربری اراضی (آمایش سرزمین) و تاثیرات بلایا مرتبط با وقایع زمین شناختی، هواشناسی، آب، ناپایداری و تغییرات اقلیمی و در طرح ها و برنامه ریزی توسعه بخشی بمانند شرایط خطر پذیری بعد از وقوع حادثه باید مشخص شده و در نظر گرفته شود.

فعالیت های کلیدی:

(۱) مدیریت منابع طبیعی و محیط زیست

الف) ترغیب استفاده پایدار از منابع و مدیریت اکو سیستمها، از طریق طرح های بهتر کاربری اراضی و فعالیت های توسعه یافته بمنظور کاهش خطرپذیری در آسیب پذیری ها.

ب) اجرای دستورالعمل های مدیریت منابع طبیعی و محیط زیست که با مسائل کاهش خطر پذیری بحران ها ادغام شده است، که شامل تدابیر سازه ای و غیر سازه ای می باشد^{۱۴}، مانند مدیریت مجتمع و جامع سیل و مدیریت مناسب اکو سیستم های تغییر پذیر و حساس.

ج) ارتقاء یکپارچه سازی و هماهنگی کاهش خطرپذیری مرتبط با ناپایداری های اقلیمی موجود و تغییرات اقلیمی در پیش رو بصورت ارائه راهبردهای کاهش خطرپذیری و سازگاری با تغییرات اقلیمی، که می بایست شناسه های دقیق و روشنی از آب و هوایی که منجر به خطر پذیری بلایا می شود، را در بر گیرد و طرح ویژه ای از تدابیر کاهش خطر پذیری و یکسری اطلاعات جامع و قابل استفاده معمول در رابطه با خطر پذیری های اقلیمی که بوسیله برنامه ریزان، مهندسين و سایر تصمیم گیرندگان ایجاد شده است را شامل شود.

(۲) تجربه و نمونه های توسعه ای اقتصادی و اجتماعی :

د) ارتقاء امنیت غذایی بعنوان یک عامل مهم در حصول اطمینان از برگشت پذیری و تاب آوری جوامع در برابر مخاطرات، به خصوص در نواحی که مستعد خشکسالی، سیل و سیکلون و سایر مخاطراتی هستند که می تواند معیشت مردمی را که بر پایه کشاورزی بناست، تضعیف نماید.

ه) یکپارچه سازی برنامه ریزی کاهش خطرپذیری بحران در بخش های بهداشتی، ارتقاء هدف "بیمارستانهای ایمن در برابر حوادث" با حصول اطمینان از اینکه همه بیمارستان های جدید با سطح برگشت پذیری و تاب آوری مشخصی ساخته می شوند که قادرند ظرفیت شان را در برابر پیشگیری در مواقع خطر را بصورت کاربردی تقویت نمایند. بمنظور تقویت و تکمیل تسهیلات بهداشتی موجود به خصوص آنهایی که فراهم کننده مراقبت های بهداشتی اولیه می باشند.

و) حفاظت و تقویت تسهیلات عمومی مهم و زیرساخت های کالبدی بویژه مدارس، کلینیک و بیمارستان ها، نیروگاه های آب و برق، ارتباطات و شاهراه های حیاتی حمل و نقل، مراکز مدیریت و اطلاع رسانی و هشدار بحران، سازه ها و زمین های با کاربری فرهنگی مهم از طریق طراحی صحیح، بازسازی و مقاوم سازی، به منظور اجرا و عرضه آن ها با پایداری لازم در برابر خطر ها.

۱۴- تدابیر سازه ای که منوط به هر گونه ساخت و ساز فیزیکی که کاهنده و یا جلوگیری از تاثیرات احتمالی بلایا می شود، شامل تدابیر مهندسی، مقاوم سازی در برابر سوانح و استحکام سازه های حفاظتی و زیر بنایی می باشد. مقررات غیر سازه ای اشاره به سیاست ها، آگاه سازی، دانش، تعهدات عمومی و روشها و تمرینات اجرائی می باشد که شامل مکانیسم های مشارکتی و تدارک اطلاعات است که می تواند خطر و تاثیرات مربوطه را کاهش دهد. ژنو، ۲۰۰۴. UN-ISDR.

ز) تقویت اجراء مکانیسم شبکه ایمن (از نظر) اجتماعی بمنظور کمک به افراد فقیر، کهنسال و ناتوان و سایر جمعیت های تحت تاثیر بحران ها. تسهیل طرح های بازتوانی که شامل برنامه های آموزشی، روانشناسی - اجتماعی می باشد به منظور پیشگیری آسیب های روانشناختی مردم آسیب پذیر بخصوص کودکان، در عواقب و پیامد ناشی از بحران ها می باشد.

ح) ایجاد تدابیر کاهش خطر پذیری بحران به منظور بازتوانی بعد از بحران و فرآیند های بازتوانی^{۱۵} و استفاده از موقعیت ها و فرصت ها در طول دوره بازتوانی که بمنظور افزایش توسعه ظرفیت ها که خطر آسیب پذیری را در دراز مدت کاهش دهد، که از طریق تشریک تخصص ها، دانش ها و درس های یاد گرفته شده در این زمینه می باشد.

ط) تلاش برای حصول اطمینان از اینکه برنامه های افراد جابجا شده بطور مناسب نمی بایستی خطر ها و آسیب پذیری ها را در برابر خطرات افزایش دهد.

ی) افزایش ارتقاء عوامل درآمد های گوناگون برای مردمی که در نواحی با خطر پذیری بالا زندگی می کنند به منظور کاهش آسیب پذیری آنها در زمان بحران، و حصول اطمینان از اینکه درآمد و ساختار مالی آنها بخاطر سیاست ها و روش هایی که آسیب پذیری آنها را نسبت به حادثه افزایش خواهد داد، از بین نخواهد رفت.

ک) ارتقاء و توسعه مکانیسم های تسهیم کننده خطر آسیب های مالی به خصوص بیمه و بیمه تکمیلی در مقابل بحران ها.

ل) ارتقاء ایجاد مشارکت بین بخش های خصوصی - عمومی برای درگیری بهتر در فعالیت های کاهش خطر پذیری بحران ها. ترغیب بخش خصوصی بمنظور پرورش و توسعه فرهنگی از آمادگی در برابر بحران ها، کاهش اثرات بلایا و تاکید و تخصیص منابع در زمینه فعالیت های مربوط به قبل از وقوع بحران مانند ارزیابی مخاطرات و سیستم های هشدار سریع.

م) توسعه و ارتقاء شیوه های مالی مبتکرانه و متنوع در جهت نشان یابی هرچه بهتر خطر پذیری بحران.

ن) طراحی کاربری اراضی و سایر تدابیر فنی :

س) ترکیب شاخص های ارزیابی میزان خطر پذیری بحران در برنامه ریزی و مدیریت شهری سکونتگاه های انسانی شدیداً تحت تاثیر خطر بخصوص در مناطقی که تراکم بالایی از جمعیت را دارد و سکونتگاه های شدیداً در حال شهرنشینی می باشند. موارد مسکن های غیر دائمی و غیر رسمی، و موقعیت مجتمع زیستی مستقر در مناطق با خطرپذیری بالا باید به عنوان اولین مسئله در دستور العمل کاهش فقر شهری و برنامه های ارتقاء سطح زندگی زاغه نشینی در اولویت قرار گیرد و مشخص شود.

ع) جریانی از ملاحظات خطرپذیری بحران در برنامه ریزی برای پروژه های زیرساختی عمده، باید شامل معیار هایی برای طراحی، تاییدیه اجرا چنین پروژه هایی و ملاحظات بر ارزیابی تاثیرات جامعه و اقتصاد و محیط زیست باشد.

ف) توسعه و ارتقا و ترغیب به منظور استفاده از دستورالعمل ها و ابزارهای کنترل و نظارت برای کاهش خطر پذیری بحران در چارچوب برنامه ریزی و سیاست های کاربری اراضی.

ص) ایجاد معیارهای ارزیابی میزان خطرپذیری بحران را در برنامه ریزی توسعه فضاهای روستایی و مدیریت توسعه روستایی، به خصوص در مناطقی که مربوط به کوهستان ها و ساحل های سیل خیز می باشد از طریق مشخص نمودن مناطق زون بندی شده در دسترس و امن برای مجتمع های زیستی و سکونتگاه های انسانی.

ق) ترغیب و مرور در استانداردها و کدهای ساختمانی موجود و توسعه یافته جدید، تجارب بازسازی و نوسازی در سطوح محلی و ملی، به منظور بیشتر کاربردی نمودن این کدها در قالب جوامع محلی، به خصوص در سکونتگاه های حاشیه ای مردم، و تقویت ظرفیت های اجرایی، کنترل و نظارت همانند تقویت کدها، از طریق یک رویکرد مبتنی بر رضایت و موافقت عمومی، با نگاهی به تقویت سازه های مقاوم در برابر بحران.

۱۵- مطابق اصولی که در قعطنامه شماره ۴۶/۱۸۲ مجمع عمومی سازمان ملل متحد در ژنو موجود می باشد.

۳-۲-۵- تقویت آمادگی در برابر بحران بمنظور مقابله موثر در کلیه سطوح

۲۰. در زمان حادثه، اگر مسئولین، افراد و جوامع ساکن در نواحی مستعد خطر پذیری به خوبی آمادگی داشته باشند و بطور کامل مجهز به دانش و ظرفیت ها برای مدیریت موثر بحران باشند، تاثیرات و خسارات بحران تا حد قابل توجهی کاهش پیدا خواهد کرد.

فعالیت های کلیدی:

الف) تقویت سیاست ها، ظرفیت های فنی و سازمانی در سطح منطقه ای و ملی و محلی مدیریت بلایا که مرتبط با تکنولوژی و آموزش و منابع انسانی و کالبدی می باشد.

ب) ارتقاء و حمایت از گفتمان، تبادل اطلاعات و همکاری در بین آژانس های سیستم هشدار سریع، کاهش خطر پذیری بحران، مقابله با بلایا، توسعه و سایر آژانس های و سازمانها در کلیه سطوح، با هدف ارتقاء یک رویکرد کلی نگر نسبت به کاهش خطرپذیری بحران.

ج) تقویت و در مواقع ضروری توسعه رویکردهای منطقه ای هماهنگ، و ایجاد یا بهنگام سازی سیاست های منطقه ای یا مکانیسم های عملیاتی، طرح ها و سیستم های ارتباطی بمنظور آمادگی و حصول اطمینان از مقابله با بحران بطور سریع و موثر در موقعیت هایی که بحران ها خارج از ظرفیت های سازگاری ملی باشد.

د) تدارک و مرور و یا بهنگام سازی آمادگی در برابر بلایا، طرح های ساختاری و تمامی سیاست های موجود در کلیه سطوح، با یک توجه ویژه و خاص بر نواحی و گروه های حساس و آسیب پذیر. ارتقاء تمرین های آمادگی در برابر بلایا که شامل آموزش تخلیه اضطراری می باشد و حصول اطمینان از مقابله موثر و سریع در بلایا و همچنین از دستیابی به غذا و کمک های امدادی غیر غذایی به جوامع محلی بطور مقتضی.

ه) ارتقاء ایجاد منابع مالی اضطراری که در مواقع مناسب بتواند در هزینه های مربوط به مقابله، آمادگی و بازتوانی کمک کند.

و) توسعه مکانیزم های ویژه بمنظور درگیر نمودن مشارکت فعال و مالکیت های خصوصی مرتبط شامل جوامع محلی در شرایط کاهش خطرپذیری بحران، به خصوص در شکل دادن به روح داوطلب گرایی.

۴- اجرا و پی گیری

۴-۱- ملاحظات عمومی

۲۱. اجرا و پیگیری های لازم در خصوص اهداف راهبردی و اولویت ها در قالب چارچوب کاری حاضر می بایستی توسط ذینفعان مختلف در قالب رویکردی چند بخشی شامل بخش توسعه مورد تاکید و اشاره قرار گیرد. از کشور ها و مناطق و سازمان های بین المللی، شامل سازمان ملل متحد و موسسات مالی بین المللی برای یکپارچه سازی اهداف کاهش خطر پذیری بحران ها در سیاست های توسعه پایدار و طرح ها و برنامه ها در کلیه سطوح فراخوانده شده و به کمک طلبیده می شوند. جامعه مدنی که شامل داوطلبان و سازمان های مردم محور، جامعه علمی و بخش های خصوصی می شود از ذینفعانی با نفوذ در امر حمایت از ساختار کاهش خطرپذیری بحران در کلیه سطوح می باشد.

۲۲. در حالی که هر کشوری مسئولیت اولیه توسعه اقتصادی و اجتماعی خود را دارد، یک محیط زیست بین المللی توانمند بمنظور تحریک، ترغیب و مشارکت در توسعه دانش، ظرفیت ها و انگیزه های لازم برای ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری ملی در برابر بلایا و جوامع، بسیار مهم است. سازمان های بین المللی و منطقه ای و کشورها باید همکاری راهبردی قویتری بین سازمان ملل متحد و سایر سازمانهای بین المللی ایجاد کنند که شامل موسسات مالی بین المللی، بدنه های منطقه ای، آژانس های خیریه و سازمان های غیر دولتی مرتبط با کاهش خطرپذیری هستند، مبتنی بر پایه یک راهبرد بین المللی تقویت شده برای

کاهش خطرپذیری بحران ها می باشد. در سال های در پیش رو، باید به اجزا و تقویت ابزارهای قانونی بین المللی مرتبط با کاهش خطرپذیری توجه خاصی مبذول شود.

۲۳. سازمان های بین المللی و منطقه ای و کشورها باید پشتیبانی کنند از ظرفیت های مکانیسم های منطقه ای و سازمان ها بمنظور توسعه طرح و برنامه های منطقه ای، سیاست ها و تجربیات متداول، بطور مقتضی، در حمایت از شبکه، حامیان و همکاران، تبادل اطلاعات و تجربیات، کنترل و نظارت علمی بر حوادث و آسیب پذیری ها و توسعه ظرفیت های سازمانی در مواجهه با خطرپذیری های بحران.

۲۴. کلیه دست اندرکاران ترغیب شده اند به منظور ایجاد مشارکت های شراکتی (چند پیمانکاری) در کلیه سطوح، بطور مقتضی و بر یک مبنای داوطلبانه، برای شرکت در اجرای این چارچوب کاری. کشور ها و دیگر دست اندرکاران، ترغیب شده اند بمنظور پشتیبانی از تقویت یا ایجاد هسته ها و مجموعه های داوطلبانه بین المللی، منطقه ای و ملی که می تواند به منظور شرکت در شناسایی آسیب پذیری ها و کاهش خطرپذیری بحران ها در دسترس کشورها و جوامع بین المللی قرار گیرد.^{۱۶}

۲۵. راهبرد موریتوس (Mauritius) برای اجرا هرچه بیشتر برنامه عملیاتی باربادوس در خصوص جزیره های کوچک کشور های در حال توسعه مهم که در بین حساس ترین مناطق در جهان از لحاظ تراکم، تکرار بلایای زیست محیطی و طبیعی و تاثیرات رو به افزایش آنها، و مواجهه با اقتصاد نا مناسب بالا (نامتوازن) و عواقب زیست محیطی و اجتماعی قرار گرفته اند. جزایر کوچک کشورهای در حال توسعه تدابیری را بمنظور تقویت چارچوب ها و دستورالعمل های ملی مختص خود به منظور مدیریت موثر بحران هادر نظر گرفته اند و متعهد شده اند با حمایت لازم از طرف انجمن های بین المللی، برای بهبود پیشگیری بلایای ملی، آمادگی و ظرفیت سیستم های هشدار سریع، و افزایش آگاهی عمومی مردم درباره کاهش بحران ها، تحریک و ترغیب مشارکت های مربوط به رشته های مختلف علمی و چند بخشی، ورود جریان اصلی مدیریت خطرپذیری در فرآیند برنامه ریزی ملی شان، اشاره به مسائلی که مرتبط با تنظیمات قراردادهای بیمه و بیمه تکمیلی است، و تکمیل نمودن ظرفیت های آنها بمنظور پیش بینی و مقابله با موقعیت های اضطراری، شامل آنهایی که تاثیرگذار برسکونتگاه های اصلی انسانی در بلایای زیست محیطی و طبیعی هستند

۲۶. در نگاهی به آسیب پذیری های خاص و ظرفیت های ناکافی کشورهای حداقل توسعه یافته بمنظور مقابله با و همچنین بازتوانی از بحران ها پشتیبانی و حمایت ضروری است برای کشورهای حداقل توسعه یافته بعنوان یک مسئله در اولویت، در برنامه های مستقل قابل اجرا و مکانیسم های سازمانی مرتبط برای اجرای چارچوب کاری، از طریق کمکهای فنی و مالی و بمنظور ظرفیت سازی در کاهش خطرپذیری بحران ها بعنوان یک ابزار پایدار و موثر برای پیشگیری و مقابله در بحران ها.

۲۷. بلایا در آفریقا به یک مشکل اصلی تبدیل شده است برای تلاشهای قاره آفریقا در جهت رسیدن به توسعه پایدار، به خصوص با نگاهی به ظرفیت های ناکافی منطقه ای بمنظور پیش بینی، کنترل و نظارت، برخورد و پیشگیری از بحران ها، کاهش آسیب پذیری مردم آفریقا در برابر بلایا یکی از عناصر لازم و اصلی راهبرد کاهش فقر است، که شامل تلاش هایی برای محافظت از دستاوردهای توسعه یافته گذشته می شود.، کمک های فنی و مالی مورد نیاز است بمنظور تقویت ظرفیت های کشورهای آفریقایی که شامل بررسی های دقیق و سیستم های هشدار سریع، ارزشیابی ها، پیشگیری ها، آمادگی و مقابله و بازتوانی می باشد.

۱۶ - در اجرا قطعنامه ۵۸/۱۱۸ مجمع عمومی سازمان ملل متحد و قطعنامه ۲۰۱۸ مجمع عمومی OAS (XXXIV-۰۴/۰)

۲۸. پشتیبانی از کنفرانس های جهانی درخصوص کاهش بحران و بلایای طبیعی، یک بخش همکار و یکپارچه در پشتیبانی از سایر کنفرانس های مهم در زمینه های مرتبط به کاهش خطرپذیری بحران خواهد بود.^{۱۷} این مسئله باید شامل مراجع خاص برای پیشرفت در زمینه کاهش خطرپذیری بحران های پیش آمده باشد که شامل هدف های توسعه یافته مورد توافق و مصوب شامل آنهایی که در بیانیه هزاره سوم آمده است، می باشند.

۲۹. اجرا این چارچوب کاری در دوره زمانی ۲۰۱۵-۲۰۰۵ بطور صحیحی مورد بازنگری قرار خواهد گرفت.

۴-۲- کشورها

۳۰. همه کشورها باید تلاش کنند بمنظور انجام اهداف ذکر شده در ذیل در سطوح ملی و محلی با یک احساس تشریک مساعی و حس تعلق خاطر بالا، با جامعه مدنی و سایر ذینفعان در محدوده ظرفیت های مالی و انسانی و کالبدی آنها، و در نظر گرفتن نیازهای قانونی داخلی و تسهیلات بین المللی موجود مرتبط با کاهش خطرپذیری بحران ها، کشورها باید فعالانه شرکت داشته باشند در متن همکاری های بین المللی و منطقه ای، که در بند ۳۳ و ۳۴ قید شده است.

الف) آماده و انتشار ملاک های ارزیابی سند ملی وضعیت کاهش خطرپذیری بحران مطابق با توانائی ها، نیازها و سیاست های هر کشور و بطور مقتضی این اطلاعات را با ارگانهای بین المللی و منطقه ای مهم در میان بگذارند.

ب) تخصیص یک مکانیسم همکاری ملی مناسب برای اجرا و پشتیبانی از این چارچوب کاری و برقراری ارتباط با دبیرخانه راهبردهای بین المللی برای کاهش خطرپذیری بحران (ISDR).

ج) چاپ و بطور مرتب بهنگام سازی یک خلاصه از برنامه های ملی در خصوص کاهش خطرپذیری بحران و مرتبط با چارچوب کاری موجود که شامل همکاری های بین المللی باشد.

د) توسعه روش ها برای بازنگری پیشرفت های ملی در مقایسه با این چارچوب کاری، که باید در برگیرنده سیستم هایی برای تحلیل هزینه-فایده و کنترل و ارزیابی آسیب پذیری ها و خطر پذیری ها در حال پیشرفت (مدام) بخصوص در مناطقی که از نظر هیدرومتئولوژیکی و خطرهای لرزه ای شرایط ویژه ای دارند، باشد.

ه) ادغام اطلاعات پیشرفت کاهش خطر پذیری بحران بطور مناسب در مکانیسم گزارشات موجود بین المللی و سایر چارچوب کاری هایی که توجه به توسعه پایدار دارند.

و) توجه و بطور مناسب موافقت، تحسین و تایید ابزارهای قانونی بین المللی مرتبط با کاهش بحران ها و ایجاد تدابیری برای اجرای موثر آنها توسط گروه های فعال در هر کشور.^{۱۸}

ز) پشتیبانی از یکپارچه سازی کاهش خطر پذیری مرتبط با ناپایداری آب و هوایی موجود و تغییرات اقلیمی در پیش رو در راهبردهایی که برای کاهش خطر پذیری و تعدیل تغییرات آب و هوایی در نظر گرفته شده است. حصول اطمینان از اینکه مدیریت بلایا مرتبط با مخاطرات زمین شناسی مثل زلزله، و رانش ها، بطور کامل در برنامه های کاهش خطر پذیری بحران مورد توجه قرار گرفته اند.

۴-۳- موسسات و سازمان های منطقه ای

۳۱. سازمان های منطقه ای دارای نقش های مرتبط در کاهش میزان خطر پذیری بحران فراخوانده می شوند بمنظور اجرا اهداف ذیل که بایستی در ضروریات و اولویت ها و منابع آمده در ادامه مطلب، در نظر گرفته شود:

۱۷- همانطور که در قطعنامه 57/270B مجمع عمومی سازمان ملل متحد آمده است.

۱۸- همانند کنوانسیون تمپیر در خصوص تدارک منابع ارتباطی از راه دور بمنظور پیشگیری بحران ها و عملیات های امدادی (۱۹۹۸)، که تا ۸ ژانویه ۲۰۰۵ لازم الاجرا بوده است.

- الف) ارتقاء برنامه های منطقه ای که شامل برنامه هایی برای همکاری های فنی، توسعه ظرفیت ها، توسعه روش ها و استانداردهای ارزشیابی و کنترل آسیب پذیری ها و بلایا، تسهیم اطلاعات و جابجایی موثر منابع، با توجه به پشتیبانی از تلاش های ملی و منطقه ای برای رسیدن به اهداف این چارچوب کاری می باشد.
- ب) آماده سازی و انتشار وضعیت ملاک های ارزیابی خطوط پایه (آستانه ها) منطقه ای و زیر منطقه ای کاهش خطر پذیری بحران مطابق با نیازهای مشخص شده و در راستای مقتضیات شان.
- ج) همکاری و انتشار بازنگری های دوره ای انجام شده در خصوص پیشرفت ها در منطقه و همه گیری ها و نیازهای حمایتی و کشور های کمک کننده همانطور که درخواست شده است در آمادگی، خلاصه تهیه شده در برنامه ها و پیشرفت های ملی شان به طور دوره ای.
- د) ایجاد یا تقویت مراکز همکاری های منطقه ای تخصصی موجود بمنظور تحقیق، تعلیم، آموزش و ظرفیت سازی در زمینه کاهش خطر پذیری بحران به طور مناسب.
- ه) حمایت از توسعه مکانیسم ها و ظرفیت های منطقه ای برای هشدارهای اولیه بحران که شامل سونامی می شود.^{۱۹}

۴-۴- سازمان های بین المللی

۳۲. سازمان های بین المللی، شامل سازمانهای وابسته به سازمان ملل متحد و سایر موسسات مالی بین المللی، فراخوانده می شوند بمنظور اجرا اهدافی که در ذیل آمده است، بر حسب اختیارات، اولویت ها و منابع در اختیارشان:
- الف) بکارگیری کلیه قوا جهت پشتیبانی و اجرای مواضع راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها (ISDR)، و همکاری با این موسسه در جهت ارتقاء رویکردهای یکپارچه (جامع) بمنظور ایجاد برگشت پذیری و تاب آوری ملل و جوامع محلی بوسیله ترغیب روابط قویتر و محکمتر، ایجاد وابستگی و یکپارچگی عناصر کاهش خطر پذیری بحران ها در مباحث بشر دوستانه و در زمینه توسعه پایدار همانگونه که در این چارچوب کاری گنجانده شده است؛
- ب) تقویت ظرفیت های همه جانبه سیستم سازمان ملل متحد بمنظور کمک به کشورهای در حال توسعه مستعد بحران در کاهش خطر پذیری بحران ها بواسطه ارائه راهکار های مناسب، همکاری، شناسایی و اجرای تدابیر لازم برای ارزشیابی منظم پیشرفت آنها نسبت به دستیابی به اهداف و اولویت های گنجانده شده در این چارچوب کاری که بوسیله راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها (ISDR) ایجاد شده است؛
- ج) شناسایی فعالیت های مرتبط بمنظور کمک به کشورهای در حال توسعه مستعد بحران و خطر در اجرای این چارچوب کاری؛ حصول اطمینان از اینکه فعالیت های مرتبط، بطور متناسب با فعالیت های علمی و انسانی هر سازمان، و بخش های توسعه، سیاست ها، برنامه ها و تجربیات هر سازمان جامع و یکدست هستند و بودجه کافی برای انجام آن فعالیت ها تخصیص یافته است.
- د) کمک به کشورهای در حال توسعه مستعد بحران، برای راه اندازی راهبردهای ملی و برنامه های نقشه های عملیاتی بمنظور کاهش خطر پذیری بحران ها، و توسعه ظرفیت های سازمانی و فنی آنها در حوزه کاهش خطر پذیری بحران ها همانگونه که اولویت ها در این چارچوب کاری مشخص شده است.
- ه) یکپارچه نمودن فعالیت ها بمنظور حمایت از اجرای این چارچوب کاری بر اساس یک مکانیسم هماهنگ و مرتبط، همانند گروه توسعه سازمان ملل متحد و کمیته دائمی درون سازمانی (در زمینه فعالیت های بشردوستانه) شامل سطح ملی می باشد، و بوسیله سیستم هماهنگ کننده مستقر و تیم کشورهای عضو سازمان ملل متحد انجام میشود. بعلاوه، یکپارچه نمودن

۱۹- هیات مشورتی سازمان ملل متحد در زمینه آب و بهداشت عمومی، یک درخواست فوری و لازم الاجرا، به منظور کاهش (یا به نیمه رساندن) قربانیانی که بدلیل اصلی آلودگی های آب در بلایایی مانند سونامی از بین می روند، توسط دبیرکل سازمان ملل متحد تا سال ۲۰۱۵ را ایجاد نموده است.

ملاحظات کاهش خطر پذیری بحران ها، با چارچوب کاری کمکی توسعه ، همانند معیارهای ارزیابی های عمومی کشورها ، چارچوب کاری کمکی توسعه سازمان ملل متحد و راهبردهای کاهش فقر.

و) همکاری نزدیک با خط و مشی و شبکه های موجود، همکاری بمنظور حمایت جهانی از گرد آوری داده های مستمر، پیش بینی خطرات طبیعی و میزان آسیب پذیری ها، خطرپذیری ها و تاثیرات بحران ها در کلیه مقیاس ها. این ابتکار عمل باید شامل استاندارد های توسعه، نگهداری از پایگاه داده ها، گسترش شاخص ها و معیارها ، پشتیبانی سیستمهای هشدار سریع، تبادل داده ها بطور باز و کامل و استفاده از داده ها چه در محل و چه از طریق مشاهدات مبتنی بر سنجش از راه دور می باشد. (ز) پشتیبانی کشورها با تدارکات متناسب و بموقع با بحران، همکاری های درست با امداد نجات بین المللی به محض درخواست کشورهای تحت تاثیر، و بر حسب قوانین راهنمایی مصوب(اصول راهنمایی مورد توافق) بمنظور امداد نجات فوری و تمهیدات لازم برای همکاری.(بمنظور پشتیبانی هرچه سریعتر از این کشورها).^{۲۰} فراهم نمودن این کمک با نگاهی به کاهش خطر پذیری و آسیب پذیری، بهبود بخشیدن ظرفیت ها و حصول اطمینان از داشتن هماهنگی های موثر برای همکاری های بین المللی بمنظور امداد جستجو و نجات شهری در کشور بحران زده.^{۲۱}

حصول اطمینان از تمهیدات لازم برای مقابله بین المللی سریع بمنظور رسیدن به نواحی تحت تاثیر، در سطوح ملی و محلی توسعه داده شده است و روابط مناسب برای تلاش های بازتوانی و کاهش خطر تقویت شده است.

ح) تقویت مکانیسم های بین المللی با نگاهی به حمایت از کشور های تحت تاثیر بحران ها در مرحله گذار و انتقال به بازتوانی اقتصادی، اجتماعی و کالبدی پایدار خود بمنظور کاهش میزان خطر پذیری هایی آینده ، می باشند. این مکانیسم باید مشتمل بر پشتیبانی از فعالیتهای کاهش خطر پذیری در مرحله بازتوانی بعد از بحران ها و فرآیند های نوسازی و تسهیم تجربیات خوب ، دانش و، پشتیبانی فنی بوسیله کشورهای مرتبط، کارشناسان و کلیه سازمان های درون سازمان ملل متحد باشد.

ط) تقویت و سازگاری در برنامه های آموزشی مدیریت بحران داخل سازمانی مبتنی بر یک دیدگاه راهبردی درون سازمانی مشترک و چارچوبی برای مدیریت کاهش خطر پذیری بحران به انضمام کاهش خطرپذیری، آمادگی، مقابله و بازتوانی.

۴-۵- راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها ISDR

۳۳. اعضای راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها (ISDR) ، به ویژه ستاد درون سازمانی در کاهش خطرپذیری بحران ها و اعضای آن، در تشریک مساعی با بدنه های ملی، منطقه ای و بین المللی مرتبط و سازمان ملل متحد و تحت حمایت توسط دبیرخانه درون سازمانی راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها (ISDR)، به منظور کمک در اجرای این چارچوب کاری که در ادامه آمده است، و تصمیمات اتخاذ شده در خصوص انجام فرآیند^{۲۲} بازنگری مکانیزم ها و هماهنگی های سازمانی فعلی، فرا خوانده شده اند :

الف) توسعه و شکل دهی به ماتریسی از نقش ها و ابتکارهای عمل در بمنظور پشتیبانی و حمایت و پیگیری از این چارچوب کاری، در برگیرنده افراد حقیقی ستاد و دیگر اعضای بین المللی.

ب) تسهیل همکاری موثر و یکپارچه در سازمان های وابسته به سازمان ملل متحد و دیگر نهاد های منطقه ای و بین المللی معتبر، بمنظور پشتیبانی و حمایت اجرای این دستورالعمل در حوزه مقتضیاتشان. شناسایی خلاء های اجرایی و تسهیل

۲۰- بوسیله بیانیه ۴۶/۱۸۲ مجمع عمومی سازمان ملل متحد تعیین شده است .

۲۱- کارکردن بگونه ای که اجرای آن با قوانین مجمع عمومی سازمان ملل متحد تناقضی نداشته باشد.

۲۲- پیرو کنفرانس جهانی کاهش خطر پذیری بحران ها، یک فرآیند بازنگری با توجه به تمهیدات سازمانی در میان نهاد های وابسته به سازمان ملل متحد و مرتبط با کاهش خطر پذیری بحران ها در حال حاضر در حال انجام است و در آینده تکمیل خواهد شد و نقش و جایگاه و کارایی راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها ارزشیابی خواهد شد.

فرآیندهای مشورتی بمنظور توسعه دستورالعمل ها و ابزار سیاستی برای هر ناحیه اولویت دار ، با کارشناسان مرتبط ملی، منطقه ای و بین المللی.

ج) مشورت با سازمان ها و نهاد های وابسته به سازمان ملل متحد، سازمان های منطقه ای و چندجانبه و موسسات علمی و فنی، همانند کشورها و جوامع مدنی علاقمند، با نگرشی بر توسعه ذاتی، واقع گرایانه و شاخص هایی قابل اندازه گیری، با در نظر گرفتن منابع در اختیار کشور های خاص، را مد نظر قرار دهید.

این شاخص هами تواند کمک کند به کشورها بمنظور ارزیابی پیشرفت ها در اجرای این چارچوب کاری. این شاخص ها باید هم راستا و موید اهداف توسعه ای مورد توافق و مصوب بین المللی شامل آن اهدافی که در بیانیه هزاره سوم ذکر شده اند، باشند. زمانیکه اولین مرحله بطور کامل انجام شد، کشور ها ترغیب می شوند که شاخص ها را در سطح ملی ، که منعکس کننده اولویت های منحصر به هر کشور در زمینه کاهش خطر پذیری بحران می باشد و استقرار بر روی شاخص های اساسی دارد را باز پیرایش و یا توسعه دهند.

د) حصول اطمینان از پشتیبانی خط و مشی های ملی که بمنظور کاهش خطر پذیری بحران ها طراحی شده اند، از طریق بیان واضح و شفاف از نقش آنها و ارزشهای افزوده آنها ، همانند مشارکت های منطقه ای بمنظور حمایت از نیازهای سیاستی و مشورتی مختلف مورد نیاز و اولویت های گنجانده شده در این چارچوب کاری، که بوسیله تسهیلات منطقه ای مشترک برای کاهش خطر ناشی از بحران ها در نظر گرفته شده اند و بر پایه برنامه های منطقه ای و کمک و مشاوره از کارشناسان ارشدی که در دیگر واحد های مرتبط گرفته شده است، مبتنی باشد.

ه) هماهنگی با دبیرخانه کمیسیون توسعه پایدار بمنظور کسب اطمینان از شرکت شرکاء مرتبط برای اجرای چارچوب کاری ثبت شده در پایگاه داده مشارکت ها و شراکت های توسعه پایدار.

و) ایجاد انگیزه بمنظور تبادل، تفسیر، تجزیه و تحلیل، مرور و انتشار بهترین تجربیات ،آموزه های فرا گرفته شده، برنامه ها و فناوریهای قابل دسترس در راستای حمایت و پشتیبانی از کاهش خطر پذیری بحران ها در ظرفیت و اندازه آنها تحت عنوان شفاف سازی اطلاعات بین المللی. ثبت یک خط و مشی اطلاعاتی سراسری جهانی بر مبنای کاهش خطر پذیری بحران ها و بصورت پروفایل های ثبت شده پایگاه داده ای محور(در فضای سایبر) از برنامه های کاهش خطر پذیری بحران ها و ابتکارهای عمل که بوسیله کشورها و یا دیگر شراکت های^{۲۳} منطقه ای و بین المللی اجرا شده است.

ز) آمادگی بمنظور بازنگری دوره ای پیشرفت در زمینه دستیابی به اهداف و اولویت ها در این چارچوب کاری، در متن فرآیند یکپارچه و هماهنگ، و پیگیری های هماهنگ و اجرای نتایج حاصل از همایش ها و نشست های سازمان ملل متحدکه توسط مجمع عمومی اجباری شده است، و^{۲۴} فراهم نمودن گزارش ها و خلاصه ای به مجمع و سایر بدنه های سازمان ملل متحد به مانند آنچه که درخواست شده و مناسب است که مبتنی بر اطلاعات بدست آمده از الگوهای ملی، سازمانهای بین المللی و منطقه ای و سایر ذینفعان می باشد، که شامل پی گیری های اجرای توصیه های برگرفته از دومین همایش بین المللی سیستم های هشدار سریع می باشد^{۲۵}.

۲۳- ارائه ابزاری به منظور تسهیم تجربیات و شناسی روش ها در خصوص فعالیت های انجام شده در پیگیری و جلوگیری از بحران ها، کشورها و سازمان های مرتبط، دعوت شده اند تا در فرآیند ایجاد دانش بوسیله ثبت کردن تلاش هایشان بر مبنای یک فعالیت داوطلبانه در راستای پیشرفت جهانی نتایج حاصل از کنفرانس فعالانه شرکت نمایند.

۲۴- قطعنامه سازمان ملل متحد ب ۵۷/۲۷۰ در پیگیری همایش های سازمان ملل متحد، و بیانیه های مجمع عمومی در رابطه با اجرای راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری بحران ها، سازمان ملل متحد، از دبیرخانه کل سازمان ملل متحد درخواست می نماید تا گزارش دومین کمیته مجمع عمومی سازمان ملل متحد را در خصوص " توسعه پایدار" ارائه نماید. (۵۴/۲۱۹، ۵۶/۱۹۵، ۵۷/۲۵۶، ۵۸/۲۱۴، ۵۸/۲۱۵، ۵۹/۲۳۱)

۲۵- مجمع عمومی سازمان ملل متحد ۵۸/۲۱۴

۴-۶- بسیج منابع

۳۴. کشورها بواسطه مرزهای توانایی مالی و سازمانهای منطقه ای و بین المللی، بواسطه مکانیسم های همکاری های چند جانبه، و دو جانبه، می بایست حمایت و پشتیبانی از انجام کارهای قید شده در ذیل برای انتقال منابع لازم در اجرای این چارچوب کاری را انجام دهند:

الف) بسیج منابع مناسب و توانایی های مرتبط بدنه های بین المللی و منطقه ای و ملی، که شامل سیستم سازمان ملل متحد نیز می شوند.

ب) فراهم نمودن و پشتیبانی، بواسطه کانال های دوجانبه و چندجانبه ، بمنظور اجرای این چارچوب کاری در کشورهای در حال توسعه مستعد بحران، از طریق مساعدت های فنی و مالی، با تاکید بر میزان پایداری نسبت به بدهکاری های مالی، انتقال فناوری بر اساس شرایط مصوب دو جانبه، از طریق مشارکت های بخش خصوصی - عمومی و ترغیب همکاری های شمال - جنوب و جنوب - جنوب.

ج) مسیر اصلی تدابیر کاهش خطر پذیری بحران ها، بطور مناسب در داخل برنامه هایی همیاری توسعه دو طرفه و چند جانبه شامل آن بخشی که مرتبط با کاهش فقر، مدیریت منابع طبیعی، توسعه شهری و سازگاری با تغییرات اقلیمی است، باید مد نظر قرار گیرد.

د) فراهم نمودن همکاری های مالی داوطلبانه کافی و مناسب به صندوق مالی سازمان ملل متحد برای کاهش خطر پذیری بحران ها در تلاش برای حمایت کافی و مناسب از فعالیت های پیگیرانه و لازم برای انجام این چارچوب کاری. بازنگری نحوه استفاده جاری و امکان سنجی گسترش این صندوق ، امکان پذیری افزایش این اعتبار و بودجه، (از جمله) بمنظور کمک در راه اندازی راهبردهای ملی برای کاهش خطر پذیری بحران در کشور های در حال توسعه مستعد بحران.

ه) توسعه مشارکت ها بمنظور اجرای طرح های اطلاع رسانی در مورد خطر پذیری ها، کاهش حق بیمه، افزایش محدوده تحت پوشش بیمه و افزایش بودجه برای بازسازی و نوسازی بعد از بحران توسط مشارکت های خصوصی - عمومی، بطور مناسب. ایجاد محیطی که فرهنگ بیمه را در کشورهای در حال توسعه به خوبی تشویق می کند.

پیوست:

تعدادی از توسعه های چند جانبه مرتبط با کاهش خطر پذیری بحران ها

- از میان بیانیه های مشترک و چارچوب های کاری موجود مرتبط با این سند، موارد زیر مورد اشاره قرار می گیرد^۱:
- جلسه بین المللی به منظور بازنگری انجام برنامه های اجرایی در خصوص توسعه پایدار جزایر کوچک کشور های در حال توسعه که^۲، در موریتوس در ژانویه ۲۰۰۵ برگزار شد، درخواست شد برای افزایش تعهدات به منظور کاهش آسیب پذیری های جزایر کوچک کشورهای در حال توسعه به سبب ظرفیتهای محدودشان برای مقابله با و همچنین بازتوانی از بحران ها.
 - دستور جلسه برای فعالیت های بشر دوستانه که توسط کنفرانس بین المللی صلیب سرخ و هلال احمر جهانی در دسامبر سال ۲۰۰۳ برگزار شد، به شرح ذیل مصوب گردید: "شامل هدف و فعالیت هایی برای کاهش خطر پذیری و تاثیرات بحران ها و بهبود مکانیزم های آمادگی و مقابله با بحران ها می باشد".
 - برنامه اجرایی ژوهانسبورگ منتج از نشست سران جهانی در خصوص توسعه پایدار^۳ - برگزار شده در سال ۲۰۰۲ فعالیت های پارگراف ۳۷، تحت عبارت زیر را درخواست می کند: یک رویکرد انحصاری و جامع (با در نظر گرفتن حداکثر بلایای ممکن) و یکپارچه برای اشاره به آسیب پذیری ها، خطرپذیری ها و ارزشیابی ها و مدیریت بحران شامل ممانعت، پیشگیری، آمادگی، مقابله و بازتوانی بعنوان یکی از عناصر لازم برای جهانی امن تر در قرن ۲۱، پشتیبانی از راهبرد بین المللی برای کاهش خطرپذیری بحران ها بعنوان اولین فعالیت و تلاش در نظر گرفته شود. موضوع "آسیب پذیری ها و کاهش خطر پذیری ها و مدیریت بحران" در برنامه چند ساله کار کمیسیون توسعه پایدار در ۲۰۱۴ الی ۲۰۱۵ و بعنوان یک راه میان بر در راستای برنامه های (سازمان ملل متحد) مد نظر قرار داده شده است.
 - "سومین برنامه اجرایی برای کشورهای با حداقل توسعه یافتگی"^۴ که در سال ۲۰۰۱ مصوب گردید و اجرای آن درخواست می شود توسط شرکت توسعه یافته با نگرش و توجه ویژه (اولویت دار) به این کشورها در برنامه های اصلی و تمهیدات سازمانی برای راهبرد بین المللی کاهش خطرپذیری بحران ها.
 - "بیانیه هزاره سوم"^۵ منتج از سپتامبر ۲۰۰۰ اهداف کلیدی "محافظت از آسیب پذیری ها" و "محافظت از محیط زیست عمومی را مشخص کرده است که منجر به "همکاری های تقویت و تشدید شده برای کاهش تعداد و اثرات بحران های طبیعی و یا بحران های انسان ساز" می شود. یک بازنگری جامع از پیشرفت های بوجود آمده در نیل به همه تعهداتی که در بیانیه توسعه هزاره سوم سازمان ملل متحد که در سال ۲۰۰۵ مطرح خواهد شد، را در برمی گیرد.^۶
 - راهبرد بین المللی کاهش خطر پذیری ناشی از بحرانها (ISDR) در سال ۲۰۰۰^۷، بوسیله شورای اجتماعی و اقتصادی و مجمع عمومی مطرح و بنیان نهاده شد و بعنوان یک چارچوب کاری درون سازمانی و مکانیزم (ستاد درون سازمانی در کاهش بحرانها و دبیرخانه درون سازمانی)، با الزام برای ارتقاء سطح آگاهی عمومی و تعهدات مردمی گسترش شبکه ها و مشارکت ها و بهبود و ارتقاء دانش درباره علل بحران ها و عوامل موثر در کاهش خطرپذیری ها مبتنی بر راهبرد یوکوهوما، برنامه عملیاتی

۱- به منظور مشاهده لیست جامع و کامل دستورالعمل ها و قطعنامه های مرتبط، به اسناد اطلاعاتی زیر مراجعه شود: استخراج اطلاعات مربوط به کاهش خطرپذیری بحران از ابتکارات سیاست بین المللی طی سال های ۲۰۰۴-۱۹۹۴، سازمان مدیریت بحران و پیشگیری از سوانح، جلسه نهم- روزهای ۴ و ۵ ماه می سال ۲۰۰۴.

۲- مجمع عمومی سازمان ملل متحد ۵۸/۲۱۳، برنامه های هر چه اجرائی تر در خصوص توسعه پایدار جزایر کوچک کشورهای در حال توسعه.

۳- A/CONF.۱۹۹/۲۰

۴- A/CONF.۱۹۱/۱۱

۵- قطعنامه ۵۵/۲ مجمع عمومی سازمان ملل متحد

۶- قطعنامه ۵۸/۲۹۱ مجمع عمومی سازمان ملل متحد

۷- قطعنامه های ۵۹/۲۳۱، ۵۸/۲۱۴، ۵۷/۲۵۶، ۵۶/۱۹۵، ۵۴/۲۱۹ مجمع عمومی سازمان ملل متحد

بعنوان عامل پیگیرانه بدنبال دهه بین‌المللی کاهش بلایای طبیعی بعنوان کانون اصلی در سیستم سازمان ملل متحد در نظر گرفته شد.

- در نشست جهانی اجرایی طرح ژوهانسبورگ در خصوص توسعه پایدار، که در سال ۲۰۰۲ برگزار گردید،^۸ در خواست شد تا جلسه‌های درون بدنه دولت هر کشور برای بررسی تغییرات اقلیمی تشکیل گردد به منظور بهبود فنون و روش‌ها برای ارزیابی تاثیرات تغییرات آب و هوایی، بمنظور ترغیب برای ادامه ارزشیابی اثرات مضر آنها (این تغییرات). بعلاوه، مجمع عمومی سازمان ملل متحد ترغیب نموده است^۹ کنفرانس های هر یک از اعضاء مرتبط با کنوانسیون چارچوب کاری سازمان ملل متحد در خصوص تغییرات اقلیمی^{۱۰} و تمام گروه های مرتبط با پروتکل کیوتو^{۱۱} (لازم الاجرا تا فوریه ۲۰۰۵ می باشد) برای ادامه بمنظور تاکید بر تاثیرات مضر تغییرات اقلیمی، به خصوص در کشورهای در حال توسعه که بطور خاصی آسیب پذیر هستند. مجمع عمومی سازمان ملل متحد^{۱۲} همچنین ترغیب نموده به جلسه های درون بدنه دولت هر کشور در خصوص تغییرات اقلیمی برای ادامه بمنظور ارزیابی تاثیرات مضر تغییرات اقلیمی برپایه سیستم های کاهش خطرپذیری طبیعی و اقتصادی- اجتماعی کشورهای در حال توسعه.

- در کنوانسیون تمپیر در خصوص تدارک منابع ارتباطی و مخابراتی برای کاهش اثرات بحران ها و استفاده از آن در عملیات امداد در شرایط اضطراری ۱۹۹۸، تا ۸ ژانویه ۲۰۰۵ لازم الاجرا شد.

- راهبرد یوکوهوما برای جهانی ایمن تر: دستورالعمل‌ها برای ممانعت از بلایای طبیعی، آمادگی و پیشگیری و طرح‌های اجرایی آن^{۱۳} (۱۹۹۴) در کنفرانس جهانی کاهش بلایا طبیعی اتخاذ و مصوب گردید، بر پایه ایجاد بازنگری میان دوره‌ای دهه بین‌المللی کاهش بلایای طبیعی.

- کنوانسیون سازمان ملل متحد در خصوص مقابله با گسترش کویرزایی در آن کشورهایی که مسئله خشکسالی و کویرزایی تهدید جدی به شمار می آید، به خصوص در آفریقا^{۱۴}، در سال ۱۹۹۴ مصوب گردید و در سال ۱۹۹۶ لازم الاجرا شد. کنوانسیون سازمان ملل متحد در تنوع زیستی^{۱۵} در سال (۱۹۹۲) مصوب گردید و در سال ۱۹۹۳ لازم الاجرا شده است.

- مجمع عمومی سازمان ملل متحد^{۱۶} (۱۹۹۱) خواستار تحکیم به همکاری‌های اضطراری و کمک های انسانی سازمان ملل متحد هم در بحران‌های مجتمع پیچیده و اضطراری و بلایای طبیعی شد.

این سند، چارچوب کاری مربوطه را برای دهه بین‌المللی کاهش بحران‌های طبیعی مجدداً فراخوانی نمود (قطعنامه ۱۹۸۹، ۴۴/۲۳۶) و اصول راهنمای برای امداد بشریت، آمادگی و جلوگیری بطور مستمر، از امداد به بازتوانی و توسعه در آن گنجانده شده است.

۸- پاراگراف ۳۷، A/CONF.۱۹۹/۲۰،

۹- قطعنامه های مجمع عمومی در خصوص بلایای طبیعی و آسیب پذیری (۵۸/۲۱۵، ۵۹/۲۳۳)

۱۰- سری معاهدات، سازمان ملل متحد، جلد ۱۷۷۱، شماره ۳۰۸۲۲.

۱۱- FCCC/CP/1997/7/Add.1, decision 1/CP.3, annex

۱۲- قطعنامه های مجمع عمومی در خصوص بلایای طبیعی و آسیب پذیری (۵۸/۲۱۵، ۵۹/۲۳۳)

۱۳- کنفرانس الف، ۱۷۲/۹

۱۴- سری معاهدات سازمان ملل متحد، جلد ۱۹۵۴، شماره ۳۳۴۸۰

۱۵- سری معاهدات سازمان ملل متحد، جلد ۱۷۶۰، شماره ۳۰۶۱۹

۱۶- قطعنامه ۴۶/۱۸۲ مجمع عمومی سازمان ملل متحد

خلاصه چارچوب کاری هیوگو برای سال های ۲۰۰۵ لغایت ۲۰۱۵

ایجاد تاب آوری ملل و جوامع محلی در برابر بحران ها

خروجی، اهداف راهبردی و اولویت های اجرایی مورد انتظار برای سالهای ۲۰۰۵ لغایت ۲۰۱۵

خروجی و نتیجه مورد انتظار

کاهش چشمگیر و قابل ملاحظه قربانیان و خسارت های ناشی از بحران، از نظر تعداد افراد و سرمایه ها، موهبت ها و دارایی های اجتماعی، اقتصادی و محیطی جوامع و کشورها

اهداف راهبردی

ترکیب (عوامل) کاهش خطرپذیری بحران با سیاست ها و برنامه ریزی های توسعه پایدار

توسعه و تقویت موسسات، مکانیسم ها و ظرفیت ها بمنظور پایداری در برابر خطرها

گنجاندن و درهم آمیختن نظامند رویکردهای کاهش خطرپذیری با اجرای برنامه ها و طرح های اضطراری آمادگی، مقابله و بازتوانی

اولویت های اجرایی

۱. حصول اطمینان از اینکه کاهش خطرپذیری بحران (DRR) یک اولویت ملی و محلی با ساختار و سیستم و پایه سازمانی قدرتمند برای اجرا میباشد.

۲. شناسایی، ارزیابی و کنترل هدایت خطرپذیری بحران و تسهیل (سیستم) هشدار سریع

۳. بکارگیری و استفاده از دانش، نوآوری و ابتکار و آموزش بمنظور ایجاد فرهنگ ایمنی و پایداری در کلیه سطوح

۴. کاهش عوامل خطرپذیری (ریسک فاکتورهای) مهم

۵. تقویت آمادگی در برابر بحران بمنظور مقابله موثر در کلیه سطوح

فعالیت های کلیدی

* مکانیسم های اداری و سازمانی DRR (در سطوح ملی)، مسئولیتها و شرح وظایف تعیین و معرفی شده مشخص؛
* سیاست های توسعه و برنامه ریزی قسمت DRR، تمرکز بخشی و بین بخشی؛
* قانون گذاری و وضع قانون برای حمایت DRR؛
* عدم تمرکز مسئولیت ها و وظایف و منابع؛
* ارزیابی و بررسی منابع انسانی و ظرفیتها؛
* پرورش و پروارندن الزامات و تعهدات سیاسی؛
* مشارکت اجتماعی.

* ارزیابی ها و تعیین و مطرح کردن حوادث چند خطری یا چند وجهی و گسترش و بسط و همچنین انتشارات مربوطه؛
* شاخص های DRR و آسیب پذیری؛
* اطلاعات و داده های آماری مربوط به قربانیان؛
* هشدار سریع: با محوریت مردم؛ نظام های اطلاعاتی؛ سیاست های مبتنی بر مردم محوری؛
* توسعه علمی و فنی (تکنولوژیک)؛ تقسیم و سهم داده ای؛ رصدهای زمینی مبتنی بر و از فضا؛ مدلسازی و پیش بینی اقلیمی؛ هشدار سریع؛
* خطرهای منطقه ای و در حال گسترش و اضطرار.

* سهیم شدن و تقسیم (و سهیم شدن) اطلاعاتی و همکاری (مرتبط)؛
* شبکه های فراتر از مناطق و نظم های اداری، گفتگو و گفتمان؛
* استفاده از واژه شناسی استاندارد در خصوص مبحث DRR؛
* وارد نمودن مبحث DRR در داخل چارچوب برنامه و طرح درسی مدارس؛ چه آموزش های رسمی و چه آموزش های غیر رسمی؛
* آموزش و یادگیری مبحث DRR؛ در سطوح جوامع (محلی)؛ مسئولین محلی؛ بخشهای هدف؛ دسترسی مساوی و یکسان؛
* ظرفیت پژوهشی: کاربردها و استفاده اقتصادی- اجتماعی با خطرپذیری چند وجهی یا چند حادثه ای؛
* اطلاع رسانی عمومی و رسانه ها.

* زیست بومها (اکوسیستم های) پایدار و مدیریت محیطی؛
* راهبردهای DRR ترکیب شده و یکپارچه با سازگاری با تغییرات اقلیمی؛
* امنیت غذایی برای بقاء و پایداری؛
* ترکیب و یکپارچگی DRR با بخش سلامت و بیمارستان های ایمن؛
* حفاظت، حفظ و حراست از تسهیلات و تأسیسات عمومی مهم؛
* طرحهای بازتوانی و بازسازی و شبکه های ایمنی اجتماعی؛
* کاهش آسیب پذیری با گزینه های درآمدی متفاوت و متنوع؛
* مکانیسم های تسهیم و تقسیم خطرپذیری مالی؛
* مشارکت ها و شراکت های عمومی - خصوصی؛
* برنامه ریزی کاربری اراضی و کدهای ساختمانی؛
* طرحهای توسعه روستایی و DRR.

* ظرفیت های مدیریت بحران: سیاست ها، ظرفیت های اداری و سازمانی و فنی؛
* گفتگو و گفتمان، هماهنگی و تبادل اطلاعاتی میان مدیران بحران و بخش های توسعه ای؛
* رویکردهای منطقه ای مقابله با بحران ها؛ تمرکز بر کاهش خطرپذیری؛
* مرور و بازنگری و تمرین آمادگی و طرح های احتیاطی (Contingency Plans)؛
* بودجه های اضطراری؛
* داوطلب گرایی (گرایش به فعالیت های داوطلبانه) و مشارکت؛

موارد و مباحث میان بر و سریع

رویکرد چند خطری (نگاه جامع رویدادهای چند خطری)

دیدگاه جنسیتی و تنوع فرهنگی

مشارکت داوطلبان و جوامع (افراد محلی)

ظرفیت سازی و انتقال تکنولوژی و فناوری

اجرا و پی گیری

به منظور نیل به اهداف راهبردی و تمرکز بر روی اولویت های اجرایی چارچوب کاری (حاضر) تکالیف و وظایف ذیل را به منظور اجرا و پیگیری موارد توسط کشورها، سازمان های منطقه ای و بین المللی مرتبط با جوامع شهری و سایر ذینفعان معرفی می نماید. شرکاء و همکاران ISDR بخصوص ستاد درون سازمانی برای کاهش خطر پذیری بحران (IATF/DR)* و دبیرخانه، موظف به کمک به اجرای چارچوب کاری هیوگو می باشند.

ملاحظات عمومی

پی گیری و ترکیب پیامهای منتج از سایر کنفرانسهای عمده و مهم در موضوعات مرتبط با DRR، مورد بازبینی و مرور نیز قرار می گیرد.	کشورها، سازمان های منطقه ای و بین المللی برای پرورش و پر و بال دادن به ایجاد هماهنگی میان خود و تقویت راهبرد بین المللی برای کاهش اثرات بحران ها (ISDR).	توجه ویژه به : - کشورهای چند جزیره ای در حال توسعه، راهبرد مارتیوس (Mauritius Strategy)؛ - کشورهای کمتر توسعه یافته؛ - آفریقا.	ایجاد مشارکت میان ذینفعان (چند شریکی).	کشورهای با مسئولیت اولیه و مقدماتی با توانمند سازی محیط بین المللی و همچنین ظرفیت های منطقه ای تقویت شده امری بدیهی و مبرهن می باشد.	اجرا توسط ذینفعان متفاوت، رویکرد چند بخشی با مشارکت اجتماعات و جوامع شهری (سازمان های غیر دولتی، سازمان های مبتنی بر اجتماعات (محلی)، داوطلبان)، جامعه علمی و بخش خصوصی امری بدیهی و مبرهن است.
---	--	---	--	--	---

بازیگران و ابفاکنندگان نقش

کشورها	موسسات و سازمان های منطقه ای	سازمان های بین المللی (شامل سیستم سازمان ملل متحد و IFIs)
* شناسایی، تعیین و تدوین مکانیسم های هماهنگی بمنظور اجرا و پی گیری؛ ارتباط با دبیرخانه ISDR؛ * خطوط اصلی ارزیابی و بررسی جایگاه وضعیت DRR؛ * انتشار و بهنگام سازی خلاصه ای از برنامه ملی کاهش خطرپذیری بحران (DRR) در برگیرنده و شامل همکاری های بین المللی؛ * ایجاد و توسعه فرایند مرور و بررسی موفقیت ها و پیشرفت های ملی شامل سیستم های تحلیل هزینه- فایده ای و کنترل و نظارت مستمر خطر ها؛ * در نظر گرفتن، مصوب نمودن رسمی، تایید یا تصدیق و تصویب ابزار رسمی بین المللی مرتبط و حصول اطمینان از اینکه آنها اجرا شوند؛ * پشتیبانی و ترغیب نمودن ترکیب DRR با تنوع، ناپایداری و تغییرات اقلیمی و وارد نمودن آن در راهبردهای DRR و سازگاری با تغییرات اقلیمی؛ حصول اطمینان از مدیریت خطر پذیری ها از جنبه خطرهای زمین شناسی.	* پشتیبانی و حمایت از برنامه های منطقه ای شامل همکاری های فنی، توسعه ظرفیت ها، توسعه روش شناسی ها (متدولوژی ها) و استانداردهای مرتبط با خطر و ارزیابی و کنترل نظارت آسیب پذیری ها، سهم شدن در اطلاعات موجود و بکارگیری و استفاده موثر از منابع؛ * ایجاد و انتشار ارزیابی های آستانه ای منطقه ای و زیر منطقه ای؛ * هماهنگی و انتشار بازنگری ها و مروری بر پیشرفت های حاصله و پشتیبانی، حمایت و تامین نیازها، و مساعدت و همکاری با کشورها در تدارک و آماده سازی مرورها و خلاصه های ملی از روند پیشرفت های حاصله؛ * ایجاد مراکز تخصصی مشترک منطقه ای؛ * حمایت و پشتیبانی از توسعه مکانیسم ها و ظرفیت های منطقه ای برای هشدارهای اولیه، از جمله سونومی.	* ترغیب و تشویق ترکیب DRR با موضوع ها و زمینه های توسعه پایدار و منابع انسانی؛ * تقویت ظرفیت سیستم سازمان ملل متحد برای کمک به کشورهای در حال توسعه در معرض بحران و با بحران پذیری بالا در زمینه DRR و تدابیر اجرایی برای کمک و نیل به پیشرفت ها؛ * شناسایی فعالیت ها برای کمک به کشورهای در حال توسعه در معرض بحران و با بحران پذیری بالا در زمینه اجرایی نمودن چارچوب کاری هیوگو، حصول اطمینان از ترکیب نمودن و یکپارچگی بودجه مکفی و متناسب تخصیص یافته بدین منظور؛ کمک در تهیه و تدوین راهبردها و برنامه های ملی برای DRR؛ * ترکیب و یکپارچه سازی فعالیتها با مکانیسم های موجود (UNDG, IASC, RCs و گروه های ملی سازمان ملل متحد)؛ * ترکیب و یکپارچه سازی DRR با چهارچوب کمکهای توسعه ای مانند: PRSP, CCA, UNDAF؛ * در چهارچوب همکاری ها با شبکه ها و ساختارهای پشتیبانی و حمایتی: گردآوری داده ها و پیش بینی خطرها و خطرپذیری های طبیعی؛ سیستمهای هشدار سریع؛ تبادل داده ای کامل و باز (بدون محدودیت)؛ * پشتیبانی و حمایت از کشورها با کمک های امدادی بین المللی هماهنگ بمنظور کاهش آسیب پذیری و افزایش ظرفیت ها؛ * تقویت مکانیسم های بین المللی بمنظور حمایت از کشورهای تحت تاثیر بحران ها در بازتوانی آنها پس از بحران با دیدگاهی مبتنی بر DRR سازگاری و تقویت آموزش های مدیریت بحران درون سازمانی در زمینه DRR و ظرفیت سازی لازم.

اهداف اجرایی و حساس (اولویت دار)

ISDR (دبیرخانه و ستاد کاهش خطر پذیری های بحران درون سازمانی)

* تهیه و تدوین ماتریسی از وظایف، نقش ها و ابتکارات عمل در حمایت از پی گیری امور مربوط به چارچوب کاری هیوگو؛ * تسهیل هماهنگی های مربوط به فعالیتهای موثر در درون سیستم سازمان ملل متحد و سایر حقوق منطقه ای و بین المللی بمنظور حمایت از اجرای چارچوب کاری هیوگو، شناخت خلاصه، تسهیل فرایند ها برای توسعه دستورالعملها و ابزار اعمال سیاستها برای هر ناحیه از اولویت انجام امور؛ * در مشاوره های جدی و وسیع، شاخص های ژئریک، مبتنی بر واقعیت و قابل اندازه گیری می بایستی تدوین گردد. این شاخص ها می تواند کشورها را در سنجش میزان پیشرفت حاصله در اجرای چارچوب کاری هیوگو کمک نماید؛	* حمایت و پشتیبانی از برنامه و خط مشی ملی و هماهنگی های منطقه ای؛ * ثبت مشارکت های مرتبط با تاکید و ساز و کار متمرکز بر توسعه پایدار؛ * بر انگیزختن تبادل، تفسیر، تحلیل و انتشار بهترین تجارب و درس ها و آموزه های فراگرفته شده؛ * تهیه و تدوین گزارش های بازنگری دوره ای در خصوص پیشرفت به سمت دستیابی به اهداف چارچوب کاری هیوگو و فراهم کردن و تهیه و تدوین گزارش ها به مجمع عمومی سازمان ملل متحد و سایر بدنه های سازمان ملل متحد.
--	---

بکارگیری و استفاده از منابع: در سطوح کشورها، سازمان های منطقه ای و بین المللی

* فراهم آوردن همکاری بودجه ای داوطلبانه مکفی و متناسب بصورت وجه امانی و وجه سپرده مالی، سازمان ملل متحد برای کاهش خطرپذیری بحران برای حمایت و پشتیبانی از فعالیت های پیگیرانه چارچوب کاری هیوگو؛ بازنگری و مروری بر استفاده و امکان سنجی توسعه این بودجه؛ * توسعه مشارکت بمنظور اجرای طرح هایی که اطلاعات مربوط به خطرها را منتشر کرده و گسترش می دهد؛ کاهش حق بیمه، توسعه پوشش بیمه ای و افزایش بودجه برای بازسازی پس از حادثه، من جمله از طریق مشارکتهای عمومی و خصوصی. ارتقاء، پشتیبانی و حمایت محیطی برای تشویق و برانگیزختن فرهنگ بیمه ای در کشورهای در حال توسعه.	* بکارگیری منابع و توانایی های موجود بدنه و ساختارهای ملی، منطقه ای و بین المللی شامل سیستم سازمان ملل متحد؛ * فراهم آوردن، پشتیبانی و حمایت از اجرای چارچوب کاری هیوگو (HFA)، در کشورهای در حال توسعه با خطرپذیری بالا از طریق کمکهای مالی و فنی، توجه به پایداری قرضی (میزان مقروض بودن)، انتقال تکنولوژی، مشارکت عمومی - خصوصی و همکاری های شمال - جنوب و جنوب - جنوب؛ * تدابیر عمده و غالب DRR با برنامه های کمکی توسعه ای دو و چند جانبه؛
--	--

سازمان ملل متحد
راهبرد بین‌المللی کاهش خطرپذیری بحران‌ها

Secretariat Geneva
Tel.: +41 22 917 8908/8907
Fax: +41 22 917 8964
isdr@un.org
www.unisdr.org

International Environment House II
7-9 Chemin de Balexert
CH 1219 Châtelaine
Geneva, Switzerland

Postal Address:
Palais des Nations, CH-1211
Geneva, Switzerland

Secretariat Africa, Nairobi
Tel.: +254 20 762 4568
+254 20 762 4101
Fax: +254 20 762 4726
isdr-africa@unep.org
www.unisdr.org/africa
United Nations Complex
Block T Room 328, Gigiri
PO Box 47074
Nairobi, Kenya

Secretariat, The Americas, Panama
Tel.: +507 317 1120
+507 317 0775
Fax: +507 317 0600
eird@eird.org
www.eird.org
Casa 843 A y B
Avenida Arnaldo Cano Arosemena
Campus de la Ciudad del Saber
Corregimiento de Ancón
Postal Address: 0843-03441
Panama City, Panama

Secretariat Asia and the Pacific,
Bangkok
Tel.: +66 22 88 2745
Fax: +66 22 88 1050
isdr-bkk@un.org
www.unisdr.org/asiapacific
c/o UNESCAP
UN Conference Centre Building
Rajdamnern Nok Avenue
Bangkok 10200
Thailand

Secretariat, Central Asia, Dushanbe
Tel.: +992 372 21 77 17
Fax: +992 372 51 00 21
tine.ramstad@un.org
www.unisdr.org/asiapacific
39 Aini Street
734024 DuShanbe
Tajikistan

Platform for the Promotion of
Early Warning
Tel.: +49 228 815 0300
Fax: +49 228 815 0399
isdr-ppew@un.org
www.unisdr-earlywarning.org
Hermann-Ehlers-Strasse 10
D-53113 Bonn
Germany